71STE JAARGANG No. 9050 DINSDAG 22 JUNI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.– per maand (bij vooruitbetaling)

Slapend in parken en kerkportalen

Krijgen de Curacaose zwervers een onderdak?

Riffortbogen zijn geschikte woning voor Willemstadse vergeten „clochards"

Willemstad. — De hoofdstad der Nederlandse Antillen moge, wat haar inwoneraantal betreft, dan al niet groter zijn dan een gemiddelde Nederlandse provinciestad, zij moge dan al geen kolossale bouwwerken bezitten of een achterland, waardoor haar economische belangrijkheid voor een onafzienbare tijd verzekerd is, dit neemt toch niet weg, dat de plaats in men'g ander opzicht de allure heeft van een werkelijk grote stad, met alle voor- en nadelen hieraan verbonden.

Een van deze nadelen is in Willemstad het bestaan van een zwerversbevolking, die in een allerellendigste toestand verkeert. Nog pas bevatten de bladen het bericht, dat een van deze „clochards" langs de zeekant gevonden was, ziek en niet in staat zichzelf te helpen. Niemand keek naar hem om en de politie bracht hem naar het Riffort, daar hij over geen eigen woning beschikte.

Des avonds en des nachts kan men de Curaçaose zwervers aantreffen in de plantsoenen of langs de pleinen van de stad. Zij slapen op banken of brengen de nacht door in portalen van kerken. Zij verblijven in de vieze omgeving van de publieke WC, die naar de naam Marietje luistert. De politie jaagt de mannen wel eens op, want parken zijn geen gelegenheden om er de nacht in door te brengen. Maar zij moet ook nu en dan lankmoedig zijn. Want deze mensen hebben zelfs geen steen om er hun hoofd op neer te leggen, en men kan ze wel verjagen, maar waar moeten zij dan de nacht doorbrengen?

Het Wit-Gele Kruis, dat in de loop der jaren reeds zoveel voor de sociale en hygiënische verheffing van het volk gedaan heeft, heeft op zijn jaarlijkse ledenvergadering het vraagstuk der zwervers eens ernstig onder de loupe genomen. Wat kan er voor deze ongelukkige mensen gedaan worden, vroeg men zich af! En na de Wit-Gele Kruis-week kwam dit vraagstuk opnieuw aan de orde. Men liet het niet bij praten, doch besloot de hand aan de ploeg te slaan.

Een commissie van onderzoek, bestaande uit mevr. A. Henriquez—Con en de heren E. v.d. Laarschot en J. Kroeze werd ingesteld. Deze commissie nam contact op met de gedeputeerde C. Kroon, in wiens werkingssfeer deze soort zaken thuishoren. De gedeputeerde toonde zich zeer enthousiast en zegde alle medewerking toe. Men liet er toen geen gras meer over heen groeien. Een verzoekschrift werd bij het Bestuurscollege ingediend, waarin verzocht werd enige bogen van het Riffort ter beschikking te stellen, daar enige verbeteringen te doen aanbrengen alsmede enkele faciliteiten te verlenen, teneinde in staat te kunnen zijn de zwervers daar na verloop van tijd onder te brengen. De bedoeling was deze mensen op een bepaalde wijze een zodanig sociaal gevoel bij te brengen, dat zij tot, zij het dan nog geen regelmatige, arbeid te bewegen waren. Met het verdiende geld zouden zij zich dan de ingrediënten kunnen verschaffen, die zij voor een vaste bewoning van het Riffort nodig hebben.

Helaas kon door de reis van de heer Kroon naar New York nog geen beslissing genomen worden en moest dit prachtige plan voorlopig onuitgevoerd blijven. Het Wit-Gele Kruis, dat door de uitgebreidheid van diensten, waarover het beschikt, voor dit werk de meest geëigende organisatie is, wacht thans met spanning de beslissing van het Bestuurscollege af.

Bannister 's mijl-record gebroken

Turku (Finland). — De Australische athleet John Landy heeft een nieuw wereldrecord op de mijl gevestigd door een tijd te laten afdrukken van 3 min. 58 seconden.

Het oude record stond met 3 min. 59,4 seconden op naam van de Britse medische student Roger Bannister, in Mei te Oxford gemaakt. De beste prestatie van Landy op deze afstand was tot dusver 4 min. 1,6 seconden.

Op de 1500 meter noteerde Landy een tijd van 3 min. 41,8 seconden, hetgeen eveneens een nieuw wereldrecord betekent.

Toen John Landy, die 24 jaar oud is en studeert aan de Landbouwhogeschool te Melbourne, gisteren de baan betrad voor de race, zeide hij tegen een official: „Mijn enige doel vanavond is Chataway achter mij te laten. Wanneer ik daarbij onder de vier minuten kom, dan is dat meegenomen."

Landy was natuurlijk vermoeid na zijn schitterende prestatie, maar in tegenstelling tot Bannister, die destijds uitgeput in elkaar zakte, was hij binnen enkele ogenblikken weer fris als een hoentje.

De beste prestatie van Landy, die in de afgelopen maanden ontelbare pogingen heeft gedaan Haegs wereldrecord op de 1.500 meter, te breken, was tot dusver 4 min. 1,6 seconden geweest. Landy verklaarde ervan overtuigd te zijn net nog beter te kunnen. „Maar dit seizoen zal er wel niets meer van komen", zei hij.

Ontmoeting Tsjoe En Lai-mendes France?

Genève. — Blijkens onbevestigde berichten, die vanmorgen te Genève de ronde deden, zal Tsjoe En Lai, de Chinese premier, morgen „ergens in Zwitserland" een ontmoeting hebben met de nieuwe Franse premier Pierre Mendes-France.

Koningin beloont ambassadeurs van Nederl. goodwill

Venetië. — Namens H.M. de Koningin heeft de Nederlandse ambassadeur in Italië, dr H. N. Boon, onderscheidingen uitgereikt aan twee mannen, die gezorgd hebben, dat Nederland op de Biennale kunsttentoonstelling te Venetië het meest bewonderde paviljoen heeft. De ontwerper van het paviljoen, de heer G. Rietveld ui Utrecht, is benoemd tot officier in d Orde van Oranje-Nassau. De heer I J.Breman, de Nederlandse consul-generaal te Milaan, kreeg wegens zijn ver diensten bij het bevorderen van d culturele betrekkingen, dezelfde onderscheiding.

Luitenant-Kolonel Winkel in gesprek met de 1ste Luitenant C.M. Meyboom (rechts).

Commandant V.K.C. tot zijn mannen

Waardering voor wat gepresteerd werd

VRIJWILLIGERS.

Bij het jubileum van ons Korps, dat zijn 25ste levensjaar beëindigt, is het mij een eer en plicht U allen geluk te wensen met het behaald succes gedurende zijn bestaan. Naar mijn mening rechtvaardigt dit succes zijn reden van bestaan en is het aan te nemen, dat hiermede rekening zal worden gehouden bij de defensie organisatie van de Nederlandse Antillen, thans in studie.

Het bewijs is geleverd dat wij bereid zijn vrijwillig bij te dragen in de defensie om baas in eigen huis te blijven.

Tet was op den 23ste Juni 1929, dat wij bij elkander gekomen waren om de treurige gebeurtenis van de 8ste Juni te bespreken en een Vrijwilligers Korps op te richten om de weermacht van Curaçao te versterken. Onwillekeurig denken wij terug aan de wording en ontwikkeling van ons Korps en resumeren wij wat bereikt is geworden. Ofschoon wij niet gedacht hadden in een wereldoorlog deel uit te maken van de weermacht, werd in ons reglement voorzien, dat wij in tijden van oorlogsgevaar of oorlog onder de bevoegde macht zouden komen en werd het Korps degelijk gemobiliseerd.

Naar de mening van Militaire autoriteiten hebben onze mannen zich op een waardige wijze gekweten van hun zware en moeilijke taak. Verwezen wordt naar ons gedenkboek bij het 15-jarig bestaan van het Korps en naar de ontvangen gelukwensen bij ons 20-jarig bestaan.

Onder meer heeft de toemalige Commandant van de Marine in de Nederlandse Antillen, de Kapitein ter Zee M. M. Merens gezegd: „Het V.K.C. mag niet uit ons midden verdwijnen, Het is geen vreemd verschijnsel dat een reactie heeft gevolgd op de bloei van dit Korps. Ik wens U toe dat het U gegeven moge zyn om de tijdelijke inzinking te overwinnen!

De ondervinding van de funste gevolgen van de opheffing van het Curacaose Weerbaarheids Korps, de woorden dan Kolonel Merens en die van meerdere militaire autoriteiten en in aanmerking nemende, dat de defensie van de Nederlandse Antillen niet definitief geregeld is en de bewezen diensten van het Korps gedurende de mobolisatie, geen aanleiding om verzekerd te zijn, dat ons Korps een plaats zal verwerven in de Defensie van de Nederlandse Antillen.

Alleen door geregelde oefeningen kan het Korps bruikbaar op de been worden gehouden. Het Korps moet kunnen beschikken over beroepspersoneel, leden van het Korps, die altijd ter beschikking zijn om als keurkorps, wanneer wederom nodig voor de dag te komen.

Hiervoor zullen gelden op de begroting moeten worden uitgetrokken. Door het overlijden van Kapitein C. M. Meyboom, een van de oprichters van het Korps, heeft het Korps zijn enigste beroepsofficier in de West verloren. Oe enige overgebleven beroepsofficier, lid van het Korps, de Heer H. J. Isbrucker, ook een van de oprichters, bevindt zich in den Haag en zal met plezier overkomen als hij opgegroepen zou worden. Het is mijn plicht te erkennen, dat in de toestand waarin het Korps zich thans bevindt, dit Korps zonder instructeurs onbruikbaar is.

Naar mijn mening heeft het Korps zijn bestaan weten te rechtvaardigen en zich waardig te maken als een Keur-Korps in de defensie. Het is thans alleen maar wachten en de tijd laten uitmaken of besloten zal worden het V.K.C. te reorganiseren. Aan de bevoegde Macht is het overgelaten een besluit te nemen.

Ik kan alleen mijn diensten ter beschikking stellen om mede te helpen de eer van het Korps hoog te houden, totdat een beslising is genomen.

Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om nogmaal dank te betuigen aan allen die hebben medegewerkt om het Korps op te richten en te behouden en zo ook aan allen, die op schitterende wijze gedurende de vaste diensttijd hun plichten naar tevredenheid hebben vervuld. Ook wil ik dank uitbrengen aan allen die bij het jubileum van het Korps, belangstelling hebben getoond.

C. N. WINKEL
Luit. Kol. V. K. C.

Voorlopig twaalf Nederl. renners geselecteerd voor Tour de France

's-Gravenhage. — De sportcommissie van de Wielerunie heeft in overleg met Pellenaars 12 renners aangewezen, uit wie later de Nederlandse ploeg voor de Tour de France zal worden geformeerd, namelijk Van Breenen, Nico van Est, Wim van Est, Faanhof, Maenen, Nolten, Thijs, Roks, Henk Stevens, Suykerbuyk, Aric Voorting, Gerrit Voorting en Wagtmans. Misschien zullen nog andere renners aan de voorlopige selectie worden toegevoegd alvorens de definitieve ploeg van tien man wordt gevormd.

Drie Polen schuldig aan moord op de DRUMMONDS?

Drie Polen, die in de Amerikaanse zone van Duitsland wegens een ander delict zijn gearresteerd, beweren, dat zij in de nacht van 4 Augustus 1952 de Britse voedseldeskundige Sir Jack Drummond, zijn echtgenote en hun 11-jarig dochtertje Elizabeth nabij Lurs in Zuid-Oost Frankrijk hebben vermoord.

Dit bericht is terstond overgemaakt aan het hoofdkwartier van de Amerikaanse verbindingsdienst voor Frankrijk, dat in Orléans is gevestigd. Via de plaatselijke politie in Orléans is toen de „Sûreté Nationale" in Parijs gewaarschuwd. Een oude Franse boer, Gaston Dominici, zit op het ogenblik als de vermoedelijke dader van deze opzienbarende moord gevangen in afwachting van zijn formele berechting.

De Franse politie zal de verklaring van de Polen critisch onderzoeken.

Van de zijde van het Amerikaanse hoofdkwartier in Europa te Heidelberg is verklaard, dat „er voor zover wij weten niemand in Duitsland wordt vastgehouden in verband met de moord op sir Jack Drummond en diens vrouw en dochtertje". Ook het West-Duitse federale bureau voor crimineel onderzoek wist niets over schuldbekentenissen.

Jongste FIFA-bestuurslid

Mordy Maduro vertegenwoordigd Centraal-Amerika

Bern. — In een interview met een verslaggever van het A.N.P. vertelde de heer Mordy Maduro, dat op een conferentie in Honduras in Maart dit jaar besloten was, dat hij de Centraal-Amerikaanse landen Panamá, Costa Rica, Honduras, Nicaragua, El Salvador, Guatemala en Curaçao vertegenwoordigen zou in het bestuur van de F.I.F.A. Zijn eerste taak is de belangen van deze landen in de F.I.F.A. te behartigen en grotere populariteit voor voetbal in Midden-Amerika te verkrijgen, alsmede meer contact met Europa en Zuid-Amerika. Zo mogelijk zal hij de bestuursvergaderingen van de F.I.F.A. in Europa bijwonen, welke gemeenlijk twee keer per jaar worden gehouden.

De heer Maduro werd gekozen voor vier jaar en is, op 33-jarige leeftijd, verreweg het jongste bestuurslid van de F.I.F.A. Hij vond het prettig, dat er nu twee Nederlanders bestuurslid zijn van de F.I.F.A., want K. J. Lotsy is voor de Europese landen benoemd tot vice-president.

Voor de eerste maal is een vertegenwoordiger van Curaçao gekozen als bestuurslid in een wereldsportfederatie en de heer Maduro hoopt zijn keuze te rechtvaardigen.

De A.N.P.-verslaggever kon hieraan toevoegen, dat de heer Maduro een grote voorsprong heeft door zijn talenkennis en grote contacten in Europa en Zuid-Amerika tegelijk. Tevens is hij een in Zuid-Amerika zowel als Europa zeer geziene figuur.

Nederlandse dames-athleten wonnen van Roemenië

Boekarest. — De Nederlandse dames wonnen een landenathletiekwedstrijd tegen Roemenië met 57 tegen 53 punten. De Roemeense heren wonnen de landenwedstrijd tegen de Nederlanders met 118 tegen 101 punten.

De belangrijkste uitslagen bij de dames luiden:

200 meter: 1) Puck Brouwer in 25.4 seconden **verspringen:** 1) Nieke Schenk met 5.66 meter; **80 meter horden:** 1) Fanny Blankers-Koen in 11.3 sec.

Heren: 200 meter: 1) Van Hardeveld in 22 seconden; **verspringen:** 1) Visser met 7.25 meter; **4 x 400 meter estafette:** 1) Nederland in 3 min., 20 seconden; **1500 meter:** 1) Roovars in 3 min., 56.2 seconden.

Krijgt Statuut grote meerderheid?

Gomez heeft plannen om contact tussen rijksdelen te verstevigen

Antillen verheugd om deugdelijke grondslag

Willemstad. — Voor het eerst na het beëindigen van de Ronde Tafel Conferentie heeft mr Da Costa Gomez op het kantoor van de Regeringsraad weer zijn wekelijkse praatje met de vertegenwoordigers van pers en radio gehouden en daarmede de traditie der Maandagse persconferenties voortgezet. De leider der Antilliaanse delegatie ter R.T.C. kon bij dit eerste intieme weerzien met de vertegenwoordigers der Curacaose publiciteitsorganen vanzelfsprekend niet nalaten nog eens uitdrukkelijk zijn grote tevredenheid te uiten over het verloop der voor de Nederlandse Antillen zo belangrijke besprekingen en het resultaat dat deze hebben afgeworpen

Of er nu werkelijk in Nederland wel zoveel belangstelling voor dit gebeuren heeft bestaan? Ja, meende mr Da Costa Gomez. De belangstelling was zelfs bijzonder groot. En het was een gezonde belangstelling. Het betekende niet de schok van een sensationeel gebeuren, doch het rustige op de voet volgen van een gebeurtenis, die zijn natuurlijk verloop diende te hebben.

In Nederland staat men sinds de oorlog niet meer vreemd tegenover het geven van grotere zelfstandigheid aan andere volkeren. Dit is niet alleen tot uiting gekomen in de wijze waarop de overzeese delegaties door de Nederlanders zijn tegemoet getreden, doch ook in de verhoogde interesse van ondernemingen en culturele instellingen voor de beide rijksdelen op het Westelijk halfrond. Het Statuut heeft allerwege veel vertrouwen gewekt, zowel bij de politieke partijen, die ruimschoots in de delegaties vertegenwoordigd waren, als in die kringen, welke in de nieuwe rijksstatus grote mogelijkheden zien voor een intensievere uitwisseling van materiële en geestelijke waarden.

Dit contact, speciaal tussen Nederland en de Nederlandse Antillen is reeds zeer levendig, doch dient in de naaste toekomst toch geïntensifeerd te worden. Er moet naar een vorm gezocht worden, waarin de ontmoeting der rijksdelen het best gegoten kan worden. De heer Gomez zeide, dat hij met het Nederlandse Tweede Kamer-lid, mevr. Fontanier, gesproken had over een modus om deze „ontmoeting" voor meerderen dan voorheen mogelijk te maken. Nederland en de Nederlandse Antillen moeten elkaar nog beter dan voorheen leren kennen en waarderen. Want het Statuut moet iets levends worden.

In dit verband deelde de heer Gomez mede, dat hij persoonlijk met plannen rondloopt, die hij in petto wenst te houden tot het Statuut is aangenomen. Doch deze plannen zullen worden ingegeven door de gedachte, dat er met kracht naar gestreefd zal moeten worden, dat de volkeren der rijksdelen elkander zonder etiquette tegemoet kunnen treden.

De heer Gomez, die meende, dat men in bepaalde Nederlandse kringen de porté van de zaak eigenlijk nog beter begrepen had dan in de Nederlandse Antillen, was desniettemin van opvatting, dat men in de Antillen ook verheugd was, dat er nu een grondslag was gelegd, die unaniem als een deugdelijke erkend werd. Natuurlijk zal afgewacht dienen te worden hoe de zelfstandigheid binnen het rijksverband in de practijk zal gaan werken. Niet de makers van het Statuut zijn verantwoordelijk voor wat het zal uitwerken, doch zij, die het na de komende verkiezingen voor het zeggen zullen hebben.

Nadat de heer Gomez als zijn verwachting had uitgesproken, dat de kans op een meerderheid in de Staten voor het Statuut zeer groot was, ging hij in op de bewering van een Nederlands blad, als zou hij hals over kop huiswaarts zijn gekeerd om aan propaganda-stunts van bepaalde politici het hoofd te kunnen bieden.

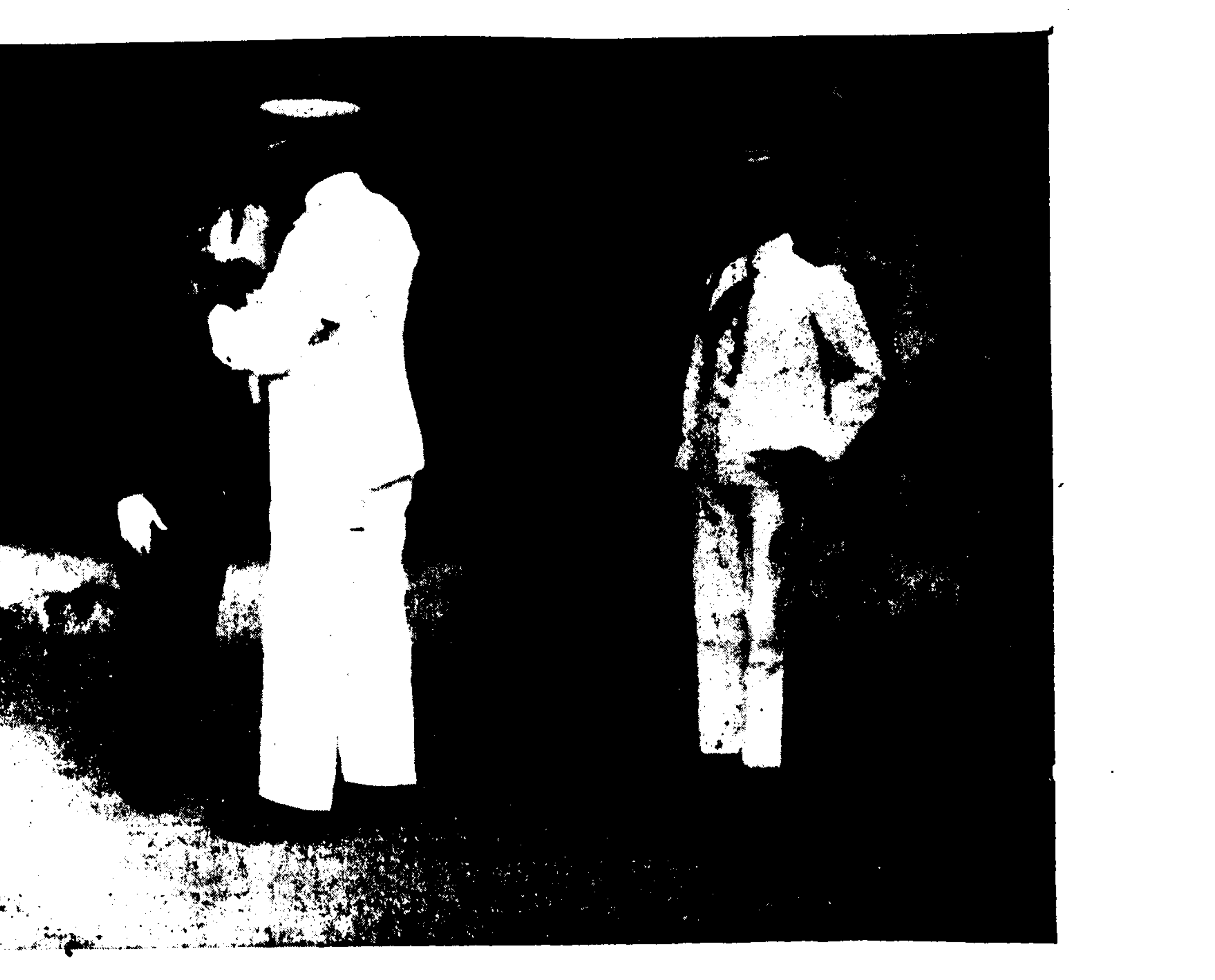
Er was geen enkele reden geweest waarom hij langer in Nederland zou hebben moeten blijven. De prachtige voortvarendheid van dat land al direct na het beëindigen van de R.T.C. om het Statuut zo spoedig mogelijk door de Kamer te doen bekrachtigen, had hem gestimuleerd om ook snel aan het werk te gaan en geen tijd te verliezen. De zaak „ligt prettig", aldus de heer Gomez. En als de politieke partijen er niet toe overgaan deze in de politieke sfeer te brengen, krijgt de hele affaire een waardig slot.

Of het Ontwerp-Statuut in Nederland voor 16 Juli as. in behandeling zal komen, is nog niet met zekerheid te zeggen. De regering doet vanzelfsprekend haar best. Maar de volksvertegenwoordiging laat zich niet gemakkelijk haasten. In dit verband is het gevleugelde woord op zijn plaats, dat de goden naijverig zijn op hun macht!

„Man zonder genade"

gevangen oorlogsmisdadigers gaan Nederl. producten boycotten

Bonn. — Omdat zij de Nederlandse minister van justitie, mr Donker, „een man, die geen genade kent" achten, hebben voormalige krijgsgevangenen in Bad Godesberg hun vrouwen opdracht gegeven voortaan geen Nederlandse levensmiddelen te kopen. In het besluit, genomen op een vergadering van de Godenbergse afdeling van de bond van vroegere gevangenen, heet het, dat deze boycot zal moeten duren, „tot de Nederlandse minister genade zal laten gelden". De verlangde genade moet voor alle nog in Breda opgesloten oorlogsmisdadigers gelden", aldus een mededeling van de voorzitter der afdeling.

Ter gelegenheid van het vijfjarig bestaan van het V.K.C. spelt de oud gouverneur N.W. Th. v. Slobbe, de commandant van het Korps majoor C.N. Winkel, de ordetekenen van Ridder in de Orde van Oranje-Nassau met de zwaarden op de borst.

Recht tot het Hart

— De wijze luistert: de onverstandige neemt vaak het woord.

Sterke verhalen:

Waarom worden hamerhaai-aanvallers niet gedecoreerd?

Een dezer dagen werd in een der plaatselijke bladen een smeuïg epos opgedist van enkele mannen, die tijdens het zwemmen in een of andere baai door een hamerhaai van 1½ meter werden aangevallen. De als zoete koek slikkende redactie vergat dit smeuïg verhaal van een critisch commentaar te voorzien, zodat een lezer, wiens naam in de nevelen van de anonimiteit gehuld bleef, doordat hij verzuimde zijn naam als ondertekenaar te vermelden ons een ingezonden stuk deed toekomen. Wij vonden zijn bijdrage zo geestig, dat wij over het bezwaar van de man-niet-te-kennen heenstapten. Hieronder volgt zijn critisch commentaar.

Met veel genoegen las ik het boeiend relaas betreffende de twee moedige zwemmers op Playa Kelki. Met interesse vernam ik, dat deze beide jongens plotseling een 4 1/2 (vier en een halve) meter hamerhaai tegenkwamen. Ik heb werkelijk paf gestaan van de door deze knapen betoonde tegenwoordigheid van geest.

Iedereen, die zoiets zou overkomen, zou, op zijn minst schrikken en wegzwemmen. Onze beide dapperen echter begonnen, gedachtig aan de boeken van dr Hans Hass, onmiddellijk met lawaai maken en schreeuwen onder water. Ze moeten wel tegen elkaar gezegd hebben: „Kijk nou eens even, een Hamerhaai van 4 1/2 meter lengte. Even lawaai maken, moet je hem dan zien weglopen. Ha, met zijn staart tussen zijn benen!"

Jammer genoeg had deze vrij onbekende haai de beroemde boeken van dr Hans Hass niet gelezen, wat bleek uit het feit, dat hij het lawaaikunstje niet eens kende, en stomweg doorzwom. (Het is hem nauwelijks kwalijk te nemen. Deze haai was kennelijk verdwaald. Doorgaans komt zijn soort niet onder de Curaçaose kust.)

Owee! dachten onze haaienbevechters. Dit is een sufferd! Gelukkig had de een toevallig de harpoenstok en de ander de pijl in handen. (Een heel normale gang van zaken overigens bij het speervissen.)

De haai wachtte waarschijnlijk eventjes totdat de speervissers besloten van tactiek te veranderen. Zij grepen hun wapens stevig beet, klaar om te stoten.

Toen was daar het grote moment. Het haaiengevaldt was op; met pijlsnelle vaart stoof hij voorwaarts naar de man, die de pijl vasthield. „Laat ik dat eerst eventjes proberen", moet hij wel gedacht hebben. (Voor de oningewijden in de haaiensport moet opgemerkt worden, dat een kleine haai een aanvalssnelheid heeft van ruim 60 km. per uur!)

De moedige knaap wachtte totdat de haai heel dichtbij was, stak toen zijn pijltje vooruit, en prikte het ondier links onder de rechter kiewvin. (Het kan ook de linker zijn geweest.) Ook dit was al een weloverwogen handeling. Het is niet iedereen gegeven het hoofd koel te houden in dergelijke ogenblikken! Onder de kiewvin is namelijk de plek waar de haai nog enigszins kwetsbaar is. Zodra de haai het prikje voelde, remde deze uit alle macht, veranderde plotseling van gedachte en stoof op de tweede zwemmer af, die hem reeds stond op te wachten met zijn harpoenstok!

Maar ook daar kwam het haaiengevaarte van een koude kermis thuis. Hij kreeg nl. zo'n harde klap boven zijn kop, dat hij maar liever de eerste weer probeerde. (Zo'n klap kan hard aankomen onder water!)

Zo ging het maar doen toen. Prik!..... Klap!.... Prik!.... Klap!.... enzovoorts. In de tijd, die overbleef, wisten onze moedige mensen steeds meer naar de kust terug te zwemmen. Achteruit natuurlijk, want ze moesten de 4 1 2 meter-woesteling nog in de gaten houden!

Mijnheer de redacteur, heus, ik sta paf. Daar kan ik met mijn hersentjes niet meer bij. Neen, werkelijk niet, het is mij heus te machtig geworden! De pen bibbert me uit de hand. Waarom er geen hoofdartikel aan gewijd, zoals: Twee moedige (1 1-2 m.) mannen contra reuzenhaai!!!

Ik wil alleen maar het volgende zeggen: Hier moet iets voor worden gedaan! Zijn er nog niet een paar medailles over?

Bedrijfsongeval

Willemstad. — Gistermiddag omstreeks kwamt over vijf gebeurde e op het dr Albert Plesman-vliegveld een ongeval, waarbij een werknemer van de K.L.M. een lichte hersenschudding opliep. J. werd gelukkig niet ernstig gekwetst. J. was bezig met het uitladen van een pas gearriveerd toestel, een DC-3 en stond op een ongeveer twee meter hoge trap. Juist toen hij een kist sinaasappelen uit het toestel haalde, verloor hij zijn evenwicht en viel van de trap. Hij liep, behalve een lichte hersenschudding, een kleine wonde boven zijn rechterslaap op. De ambulance van de Colonne Rode Kruis Corps was vlug ter plaatse en de patiënt werd naar dr Vaandrager, die juist spreekuur op Pietermaai had, overgebracht. Deze bevond de patiënt in een zo goede staat, dat hij onmiddellijk in het hospitaal niet noodzakelijk achtte en hij liet de patiënt naar diens woning overbrengen. Sergeant Martina van de ambulancedienst van de Colonne Rode Kruis deed zeer verdienstelijk werk, evenals de heer Van der Plagge, van het restaurant Hato.

Willemstad. — Tot lid van het hoofdbestuur van het Wit-Gele Kruis is benoemd de heer R. H. C. van Haaren.

Uitbreiding telefoonnet

Binnenkort draaien we vijf cijfers

Willemstad. — Begin 1955 hoopt de Dienst Lijntelefoon over te gaan naar het 5-cijfer systeem zodra de bouw van de centrale Rio Canario voltooid zal zijn. Curaçao telt dan 5 overheidscentrales t.w. Punda, Otrabanda, Mahaai, Rio Canario en Hato en zal tegen die tijd een capaciteit hebben van in totaal 5700 nummers.

In 1946 werd een aanvang gemaakt met de voorbereidingen om later over te kunnen gaan tot het 5 cijfer-systeem en zal begin volgend jaar haar beslag krijgen.

Om het hoofd verder te kunnen bieden aan meer uitbreidingsmogelijkheden werd besloten met het in dienst stellen van de centrale Rio Canario over te gaan op het nieuwe systeem met de volgende nummering, nl.:

Centrale Punda van 11000 — 12999 (oud 1000 — 2999); Centrale Otrabanda van 23000 — 24499 (oud 3000 — 4499); Centrale Mahaai van 35000 — 36499 (oud 5000 — 6499); Centrale Rio Canario van 43000 — 43499 en Centrale Hato van 47040 — 47239.

Alle nummers, aangesloten op de Centrale Punda, krijgen een 1, Centrale Otrabanda een 2, Centrale Mahaai een 3, Hato een 4 ervoor geplaatst (behalve cijfer 3270 komt dan te vervallen).

Voor wat betreft de bestaande abonnees, die op de Centrale Rio Canario aangesloten zullen worden, zal het telefoonnummer geheel veranderen.

Vanwege de Dienst Lijntelefoon zal binnenkort ieder abonnee een kaart toegezonden worden met het nieuwe nummer in het 5-cijfer-systeem.

Bond van Antilliaanse Gepensionneerden

Willemstad. — Van de heer J.F. Willemse (Hilversum) kregen wij een schrijven, waarin hij de oprichting bekendmaakt van een bond van Antilliaanse gepensionneerden. Deze Bond zou op 31 Mei j.l. zijn opgericht. Hoewel de formulering van dit bericht geen voldoende licht werpt op wat precies onder die „Antilliaanen" te verstaan is, uit welke leden het bestuur is samengesteld enz, menen wij te weten, dat hier sprake is van Europese Nederlanders, die hier vroeger in overheidsdienst zijn geweest.

Portugal Bulletin

Willemstad. — Van het Portugees Consulaat ten onzent ontvingen wij een instructief tijdschrift, een blad gewijd aan politiek, economisch en cultureel nieuws van en over Portugal. Het tijdschrift bevat een groot aantal foto's, die een duidelijk beeld geeft van het modern en democratisch Portugal. Aan de Portugese consul, de heer S.A.L. Maduro, onze hartelijke dank.

Toestand Pastoor Penninx iets beter

W'stad. — Naar wij gisteren telefonisch uit Aruba vernamen is in de gezondheidstoestand van de Zeer Eerw. Pastoor H. Penninx een lichte verbetering ingetreden. De zieke die geruime tijd buiten bewustzijn was, is bij kennis gekomen en maakte een rustige nacht door.

Voor een goed doel

Suffisantdorp. — Enkele dames, onder leiding van mevr. Grunberg, hebben een comité gevormd met het doel dienbladen, kleedjes, etc. te vervaardigen voor arme weeskinderen in Suriname. Het opgehaalde zal aan de Paters Redemptoristen uit Suriname, die gedurende de maand Juli op Curaçao zullen vertoeven, worden medegegeven.

Niet de grootste

Willemstad. — Van de zijde van de CPIM-sportbroeders werd ons gewezen op het feit, dat de PSV auto-sterrit niet de grootste was, die ooit georganiseerd werd, zoals wij gisteren schreven. Indertijd heeft nl. Asiento een autorit georganiseerd, waarbij 176 inschrijvingen werden geregistreerd, waaruit tenslotte 167 deelnemers zich aan de start meldden. Waarvan acte.

Uitzendingen voor de Bovenwinden gestaakt

Slechte ontvangst en storingen zijn er de oorzaak van

Willemstad. — Zoals wij reeds enige tijd geleden hebben gemeld, wordt er elke Zaterdag middag om 12.15 uur door de CUROM in samenwerking met de „VOICE OF THE WINDWARD ISLANDS" (het Bovenwindse programma) een experimentele uitzending verzorgd bestemd voor de luisteraars op de Bovenwindse Eilanden. Deze uitzendingen vinden reeds geruime tijd plaats, maar, naar wij uit correspondentie van de Bovenwinden vernemen, is de ontvangst op die eilanden verre van goed te noemen. Door atmosphenische storingen en veel „fading", zijn de uitzendingen practisch niet te volgen, en wordt het luisteren naar de CUROM op die eilanden een ware „marteling", zoals onze correspondent het uitdrukte.

Waarom geen sterkere zender?

Naar aanleiding van het bovenstaande hebben wy ons in verbinding gesteld met de programmadienst van CUROM's „Voice o the Windward Islands", waar men onze berichten uit de Bovenwinden bevestigden. Uit de ... in ... **bleken, dat de ontvangst en in het bijzonder het gesproken woord bijna niet te volgen is vanwege de storingen in de aether. Men heeft daarom besloten deze speciale uitzendingen voor de Bovenwinden te stoppen.**

Wij betreuren het, dat men zich genoodzaakt zie deze uitzending voor de Bovenwinden te staken. Maar wij begrijpen het: Indien de uitzendingen toch niet gehoord worden waarom zou men er mee doorgaan?

Maar is dit niet een taak voor de overheid?

Kan de overheid deze groep energieke Bovenwinders en de CUROM, die toch door het Gouvernement wordt gesubsidieerd, niet de helpende hand toereiken in hun streven om de banden tussen de Boven- en Benedenwindse Antillen te verstevigen? Is het niet mogelijk een sterkere zender ter beschikking te stellen en of twee keer per week speciaal op de Bovenwinden zodat onze Antilliaanse landgenoten daar kunnen meeleven en horen hoe het reit en zeilt op de „moeder" — eilanden?

Aruba schaarde zich achter de „Voz di Aruba"

Willemstad. — In aansluiting op ons bericht van gisteren over de Radio-Adviesraad en het Advies-Arends vernemen wij uit Aruba, dat de heer Albert M. Arends verzocht had om een concessie tot het exploiteren van een radio-omroepstation op Aruba, welke de naam „VOZ DI ARUBA" zou dragen.

Verscheidene belangrijke Arubanen uit zaken- en handelskringen schijnen de heer Albert Arends reeds steun toegezegd te hebben in de vorm van advertenties en zg. „sponsered programma's". Studioruimte zou reeds beschikbaar zijn. Naar wij tevens uit zeer goede bron vernamen, zou het Eilandsbestuur van Aruba reeds haar fiat gegeven hebben om de concessie aan de heer Arends te geven. Het verlenen van een vergunning aan één omroep op Aruba zou te veel op monopolie gaan lijken en het monopolistisch karakter in de hand werken. Men is er op Aruba ook van overtuigd, dat een tweede omroep er zeker toe zal bijdragen de kwaliteit van de tot nu toe door Radio Kelkboom gebrachte programma's te verbeteren. (Op Curaçao zal niemand willen ontkennen, dat sinds het verschijnen van Radio Hoyer in de „aether-wereld" onze oude getrouwe CUROM aanzienlijk vooruitgegaan is wat de kwaliteit van haar programma's betreft.)

In ieder geval is het „ijzeren gordijn", waarachter de leden van de Radio-Adviesraad zich schuil houden eventjes opgelicht....

Suppl. begroting volgende week in behandeling?

Willemstad. — Gisteravond kwamen de Staten van de Nederlandse Antillen in commissievergadering bijeen. De magere Arubaanse vertegenwoordiging bestond uit de persoon van de heer Vlaun. Behandeld werd o.m. de Suppletoire begroting 1953, die vermoedelijk in de loop van de volgende week (Donderdagavond?) in het openbaar ter goedkeuring aan de Staten zal worden voorgelegd.

Dr. Goslinga bedankte voor de Staten

Willemstad. — Gisteren heeft dr W. Goslinga, lid van de NVP in de Staten der Nederlandse Antillen, zijn ontslag als zodanig aangeboden. De redenen welke hebben geleid tot dit ontslag, waren ons niet bekend, doch politieke bronnen schrijven dit heengaan toe aan zijn gezondheidsredenen. De heer Goslinga is reeds een maand ziek.

Volgens de lijst van opvolging komt aan bod de heer dr L.A.G.O. Lashley, die echter reeds veel eerder de wens te kennen heeft gegeven niet in aanmerking te komen voor een zetel in de Staten. Hierna komt de heer Fifi de Jongh aan bod. In NVP-kringen wordt aangenomen dat de heer de Jongh de heer Goslinga zal opvolgen. Het NVP-secretariaat heeft officieel nog niets vernomen van het bedanken van de heer Goslinga als Statenlid.

Het weer

Max. temp. 31.5 C (88.7 F); min. 26 C (78.8 F) en gem. 28 C (82.4 F). Max. wind 23, min. 13 en gem. 17 knopen. Vochtigheid 71%. Helder 7, licht bewolkt 13, bewolkt 3 en zwaar bewolkt 1 uur.

Journaal van de Mobiele Brigade

Willemstad. — Gisteren behandelde de M.B. drie lichte aanrijdingen, verleende zes maal assistentie gaf een verbaal en twee waarschuwingen.

Huis werd bekogeld

Op de Roosveltweg werd een huismet stenen bekogeld. De ter assistentie geroepen patrouille zocht de omtrek rond het huis af, maar kon niets ontdekken. De bewoonster van het huis werd toegezegd dat toezicht zal worden uitgeoefend.

Wilde niet betalen

„Restaurant Antillano", waar men zo lekker kan eten, kreeg gisteren bezoek van een man, die na gegeten te hebben, verklaarde dat hij niet zou betalen. De politie werd gewaarschuwd, doch voordat deze arriveerde, oordeelde de man, op aandringen van zijn vriend, het beter om de rekening toch maar te voldoen.

Luidruchtig maar zachtjes

Op de Gouvern. van Lansbergweg vroeg men assistentie voor een luidruchtig feestje dat op de Stoppelweg werd gevierd. De politie oordeelde het feestje niet zo luidruchtig als de assistentievrager, doch liet de muziek toch iets zachter spelen.

Hij ging naar zijn „dushi"

Nabij de Paradise Bar hield een man zich verdacht op. De politie, gewaarschuwd door L.M.P. hield de man staande, doch het bleek dat de man geen kwaadwillige bedoelingen had. Hij was alleen op weg naar zijn meisje, dat daar in de buurt woonachtig is.

KLM staakt voorlopig dienst op Guatemala

's Gravenhage. — De K.L.M. heeft nog geen beslissing genomen over het al of niet staken van haar luchtdienst op Guatemala. Gewacht wordt op berichten van het kantoor der K.L.M. te Willemstad, die thans elk ogenblik kunnen binnenkomen. Het principe van de K.L.M. is, dat in gevallen als deze geen risico wordt genomen. De K.L.M.-toestellen landen tweemaal per week in Guatemalastad. Wanneer de toestand maar even twijfelachtig is, zal de dienst niet worden gevlogen, aldus heeft de K.L.M. gistermiddag meegedeeld.

De KLM-persdienst deelt in aansluiting op het bovenstaande mede, dat de K.L.M. haar diensten op Guatemala tot nader aankondiging heeft gestaakt. De dienst naar Mexico, waar dit een tussen-stop van was, zal wel bestaan; de machine vliegt nu regelrecht door van Managua naar Mexico. Zo gauw de toestand in Guatemala rustiger is, en de K.L.M. er weer zal landen, zal dit bekend gemaakt worden.

Tentoonstelling uitgesteld

Willemstad. — De tentoonstelling „Curaçao schilderend en geschilderd" is, naar wij van de heer Ch. Sngels vernemen, voorlopig uitgesteld. De heer Engels wacht namelijk op een 60 catalogi, die van de tentoonstelling vervaardigd, en welke zo spoedig mogelijk zijn uitgevoerd, dat hij ze gaarne op Curaçao wil doen distribueren.

Verder ontbreken er nog enkele schilderijen, o.a. van Frieda Hunziker en Dolf Henkes. In verband met de genoemde omstandigheden is de tentoonstelling dus voorlopig uitgesteld.

Willemstad. — Terzake diefstal van een rijwiel werd aangehouden en ingesloten de persoon A.Z. Hij bekende het fiets ten laste gelegde feit.

Verder werd de diefstal gemeld van een rijwiel, dat omstreeks tien uur gistermorgen nabij Palais Royal werd geparkeerd en om 13.30 uur werd vermist. De recherche heeft de zaak in onderzoek.

VAART EN VLUCHT

Haven: Vrachtschepen 1 in en 2 uit; zeilschepen 12 in en 7 uit, zeilschepen 3 in en 4 uit. Passagiers landend 1, vertrokken 12 en doorgaand 3.

Hato: Vliegtuigen 12 in en 13 uit. Passagiers landend 93, vertrokken 85 en doorgaand 62.

Het K.L.M. vliegtuig, dat Vrijdag uit Curaçao vertrok, landde Zondag om 14.24 uur op Schiphol. De machine, vertrokken Zaterdag van Curaçao, landde gisteren om 00.25 uur op Schiphol, terwijl het toestel, dat Zondag uit Amsterdam vertrok, gistermorgen om 02.45 uur op Curaçao arriveerde.

LEES DE „AMIGOE"

Ontmoeting in een selfservice store

Van een onhandige gedeputeerde en een opstand tegen San Antonio

★★★ Men kan er werkelijk wel eens van opkijken waar men zijn kennissen zoal ontmoet. De voormalige vertegenwoordiger van het Antilliaanse volk, het ex-statenlid, die door zijn indrukwekkende gestalte op een zeer bijzondere wijze boven zijn vele smalgeschouderde politieke tegenvoeters in 's lands vergaderzaal placht uit te steken, stond in een van de selfservice stores van Willemstads banlieu het stalen kinderwagentje vol te laden, dat zorgzame firma's tijdelijk te leen geven aan hen, die er van houden hun waren voor een hele week bijeen te hamsteren. Er was niemand, die op het lette, ofschoon hij met vertederde blik een half-gallons fles „Ron Superior Baraćoa" stond te strelen of het zijn poes was.

Het was druk in de winkel. 's Avonds tegen zes uur is er meestal nog even een stormloop. Dan werken de kassadames op volle toeren, het twee-richtingverkeer tussen de „eilanden" (zoals de uitstalrekken met een vakterm heten) is intensief, tenen worden overleden en kinderen laten conservenblikjes over de vloer keilen.

En opeens op een hoek, tussen de cerials en de schoonmaakartikelen, daar loopt men hem tegen het lijf, de gedeputeerde.

„Atta, jij bent ook nog laat je wagen aan het volladen!"

De journalist gaf hem een goedig tikje op de schouder, een kleine mislukte abrazo, maar even zo goed vriendelijk bedoeld.

„Ja, en dan te weten, dat ik straks bij het uitladen aan de kassa alles nog eens zal moeten controleren, omdat ik vergeten ben of ik strepen op het lijstje!"

De journalist stond hem even meewarig aan te kijken.

„God, kerel, laat het maar niemand weten. Ze zouden nog denken, dat je zo onhandig bent, wordt je als gedeputeerde in de krant gekraakt."

Hij haalde zijn schouders op.

„Zou me niks kunnen schelen," zei hij gelaten. Mijn goeie Joonchi heeft me altijd zo'n beetje voor kwaad over je kunnen schrijven dan dat ze helemaal niet over je schrijven."

Hij was onhandig tussen de koopwaar in zijn volgeladen wagentje aan het graaien. De journalist had aanstonds bemerkt, dat er een zware fles Zip en een zak aardappelen boven op een paar zakjes rumbonen stonden en dat hij dat plotseling in de gaten had gekregen en nu de difficile lekkernijen uit hun benarde positie trachtte te verlossen.

„Zal ik je helpen?" bood de persman aan. „Wacht, ik zet die aardappelen in de onderste verdieping."

Hij lachte dankbaar als een verlegen schoolkind, dat een som krijgt voorgedaan.

Toen hoorden ze zware stappen naderbij komen en een geknor, dat in een soort gegiechel eindigde. Zonder uit zijn gebukte houding op te komen zag de gedeputeerde aan de verschrikkelijk grote en dreigende voeten, die voor hem stonden, dat het zijn vriend de politicus was. Het gangetje tussen de cerials en de pica's was nu volledig geblokkeerd. Een macamba-dame haalde haar neus op en keerde op haar schreden terug.

„Kerels, wat zijn we toch brave huisvaders!" galmde de ex-parlementariër. „Heb je de rum niet vergeten?" vroeg hij onderzoekend in het wagentje van de gedeputeerde spiedend, „of ben je geheelonthouder, vegetariër en leef je op dieet? Nee toch, hè?"

Ze stonden gezellig rondom het wagentje van de gedeputeerde, terwijl het volgehoopte vehikel van de breedgeschouderde politicus de barrière completeerde.

Waar zullen drie mannen onder dergelijke omstandigheden anders over praten dan over huishoudelijke dingen? Wie denkt er temidden van aardappelen, scheermesjes en bevroren kippen en gekke dingen als zelfbestuur, verkiezingen en separatie? Toch immers geen mens! Dan praat men over huiselijke dingen. Dan legt men zijn waardigheid af en begint een verhaal over een balca di San Antonio op te hangen. Of men vertelt van zijn dochtertje, dat met zoveel Antonius-broden uit de kerk thuiskwam, dat moeder de vrouw er wel een winkeltje mee kon beginnen. Het ex-statenlid ging recht staan en na zijn keel geschraapt te hebben, zei hij:

„Mijn zoontje was, alsof het zo moest zijn, op de feestdag van San Antonio zijn mondharmonica kwijt. Je weet wel, dat ding waar „Michaela" op kon spelen. Het gejank en gejengel om het verloren muziekje had al ongeveer een half uur geduurd, toen mijn gade er genoeg van kreeg en riep: Evaristo, op je knieën voor het beeld van San Antonio, en vragen dat hij je verloren muziekje terug laat vinden. Ze stak een kaars aan de zette die vlak voor de neus van de heilige, zodat het vlammetje zijn zalig gezicht bijna verschroeide. Maar de jongen bleef jengelen en dacht er niet aan midden in zijn bui van woede over te gaan tot het piegen van enige huiselijke devotie. Hij vertikte het, zo goed hollands. Zodat Mai, ook al om haar prestige te redden, hem voor de heilige moest sleuren om hem onder dwang zijn aanroepingen te doen verrichten. En toen dat onder veel energie-verspilling gebeurd was, begon het zoeken opnieuw. Sint Antonius, beste vrind, geef dat ik mijn muziekje vind! Wat er al zoekende en speurende uit vele hoeken en gaten te voorschijn werd gehaald, was zeker meer dan Mai fef was. Maar de mondharmonica was en bleef spoorloos.

En dientengevolge begon het jengelen opnieuw. En toen bleek dat Mai al radeloos meezoekende, zich in niet al te devote bewoordingen tot de grote heilige begon te richten en hem toevoegde, dat ze het niet fair vond om de jongen zo in de steek te laten, terwijl hij toch op zijn knieën voor hem gelegen had om hem te bezweren hem zijn muziekje te laten vinden. En ojidig greep ze de kaars op zijn neus weg en blies die wild uit, dat de walm een ogenblik zijn hemels gelaat verduisterde."

De journalist en de gedeputeerde hieven een brulgelach aan. En toen de drie later bij de kassa hun wagentje stonden leeg te maken en de politicus een pak kaarsen op de toonbank legde, zei hij: „Je ziet, Mai is niet haatdragend!"

„GO" het spel van Chinese keizers nu ook in Nederland

„Het is mijn overtuiging dat Go bestemd is om de plaats van het schaken als leidend intellectueel spel over te nemen"

(Van onze speciale verslaggever)

In Amsterdam is onlangs een „Go"-centrum opgericht. Het is het tegendeel van een geheim genootschap en men moet in dit verband de betekenis van het woord „Go" niet te letterlijk nemen, want dit centrum is verre van een gelegenheid, waar mensen bij elkaar komen om weer te gáán. Zij blijven. Zij blijven soms uren achtereen om het spel te beoefenen, dat „Go" heet, en het oudste heet te zijn, dat er op onze goede wereld bekend is. Voordat de in dit centrum verenigde Amsterdammers en voor hen enkele tientallen enthousiastelingen, verspreid in het land, zich aan de beoefening van dit edele spel overgaven, werd het gespeeld aan de hoven van de vroegste keizers uit de rijke Chinese geschiedenis. Twee en twintig honderd jaren vóór Christus moet het door de Chinese keizers Yau en Shun zijn uitgevonden. Sedert die tijd heeft het perioden van grote bekendheid, van grote opgang, maar ook van stilte en neergang gekend. Maar altijd is het zowel in China als in Japan het schoonste spel voor de denker en de krijgsman gebleven. In de Westerse wereld is het nooit op grote schaal doorgedrongen. Totdat de Amerikaanse schaakmeester Edward Lasker het herontdekte en er een publicatie over het licht deed zien. Sedert dat moment is de belangstelling voor dit oudste der spelen, dit spel der wijzen, ook in het Westen ontloken en trekt het in vele tientallen beoefenaars, die bescheiden zelf een bord construeerden, zelf de stenen bijeen zochten — soms waren dat broekknopen — en de door Lasker weergegeven spelregels bestudeerden. Zo ook in Nederland.

Wij kennen een wijnhandelaar, die in de oorlog, toen de fusten in zijn kelders leeg en uitgedroogd waren, 's avonds bij kaarslicht en een van de weinige flessen wijn, die hij in zijn privé-kelder over had, het spel bestudeerde, zelf een bord maakte en met gekleurde punaises als stenen met enige vrienden en huisgenoten een verwoed speler werd zonder te weten, dat in hetzelfde Japan, dat hij in die dagen verwenste, millioenen op dezelfde wijze als hij gebogen zaten over het spel.

Ouder dan de Chinese muur, het vervallen toonbeeld van de grootheid en de roem der Chinese dynastieën, is dus het spel Go. Het is een denkspel, een bordspel tussen twee spelers en het principe ervan is zo simpel als de naam zelf. Het bord waarop wordt gespeeld is een rooster van negentien horizontale en negentien verticale lijnen. De stenen — witte en zwarte — worden op de kruispunten geplaatst. Elke speler heeft 181 stenen. Het mogen er ook een paar minder zijn, meestal heeft men er aan 150 genoeg. Er bestaat geen enkel onderscheid tussen de ene steen of de andere, ze hebben alle dezelfde waarde. Om beurten plaatst men een steen op een der kruispunten.

En daarna begint de veldslag. Men kan het vergelijken met een treffen tussen twee naar het schijnt gelijkwaardige infanterie-legers. Slechts de logica, het denkvermogen en de strategie van de tegenstander bepalen, wie als uiteindelijke overwinner gehuldigd zal dienen te worden. Want het bord is als een kaal omstreden gebied. De twee veldheren aan weerszijden zenden door het plaatsen van stenen op de kruispunten hun troepen het veld in. Zij staan daar feitelijk onbeschermd. Hun enige bescherming is de steun van hun kameraden, die bij elke nieuwe zet vers het veld op marcheren. Elk moment dreigt van de vijandelijke kant omsingeling.

De troepen worden dus niet, zoals bij verschillende andere bekende bordspelen aan het begin van het spel in een bepaalde slagorde opgesteld. Die opstelling is volkomen afhankelijk van de aanval, ofwel de verdediging van de tegenstander. Het voornaamste doel van het spel is het verkrijgen van een zo groot mogelijk gebied in het kale omstreden terrein van het bord. Men kan dat gebied verkrijgen door een dusdanige opstelling van de stenen, dat de tegenstander onmiddelijk omsingeld zal worden, wanneer hij zijn infanterie in het vijandelijk terrein durft sturen. Men kan het ook verkrijgen door reeds door de vijand bezet gebied te omsingelen en de daar aanwezige strijdmacht onschadelijk te maken.

De mogelijkheden van dit spel zijn zo onnoemelijk groot, dat het tot een oneindig aantal variaties kan leiden. Een studie van vier eeuwen is niet in staat geweest die mogelijkheden uit te putten. Desalniettemin is het zeer eenvoudig te leren en zal de oefening de kunst baren. Lasker, de schaakmeester, die het spel voor de Westerse wereld toegankelijk maakte, zegt ervan: „Het is mijn oprechte overtuiging, dat Go bestemd is om de plaats van het schaken als het leidende intellectuele spel in het Westen over te nemen, zoals het vierduizend jaar lang de onbetwiste suprematie in het Oosten heeft gehad."

Hoewel er buiten het boek van de Amerikaan weinig literatuur in het Westen over dit spel bestaat, zijn de hoogtepunten uit de historie van het spel Go toch bekend. Men vindt die in een handleiding tot dit spel, die onlangs bij een Amsterdamse uitgeverij het licht heeft gezien. Tegelijk met deze handleiding is ook het spel gefabriceerd; een eenvoudig kartonnen bord, waarop gespeeld kan worden met wat wij vroeger „vlooien" noemden.

In die handleiding dan vindt men een aanhangsel over de geschiedenis van het spel. Reeds in Chinese werken van omstreeks duizend jaar voor Christus wordt de naam van het spel Go gebruikt in tal van vergelijkingen, zodat men daaruit mag afleiden dat het toen reeds algemeen bekend was. Zo rond vijfhonderd na Christus moet het spel in China naast de dichtkunst algemeen tot bloei zijn gekomen. Tweehonderdvijftig jaar later werd het naar Japan overgebracht. Daar werd het eeuwen lang uitsluitend aan de hoven van de keizers gespeeld. Het schijnt zelfs verboden te zijn geweest om het buiten het hof te beoefenen. Evenwel was dat een onhoudbare toestand voor een zo aantrekkelijk spel en allengs ziet men in Japan welgestelden en vooral de hoogste leden van de militaire kaste zich tot het spel wenden. Het Go-spel werd zelfs beschermd en van hogerhand aangemoedigd. Op de militaire academies ontstonden scholen die zich uitsluitend met de beoefening van Go bezig hielden en tussen die scholen ontstond een verwoede strijd om de heerschappij. Die strijd ging bijna werkelijk op leven en dood. Een van de meest opzienbarende momenten uit de rijke historie van het spel is de partij, die werd gespeeld tussen Honinbo Jowa, de twaalfde meester uit het huis Tempo en de 26-jarige Akabosi Intetu van het huis Inoue. De partij duurde verschillende dagen. Er werd gespeeld van de vroege morgen tot zonsondergang.

Er wordt verteld dat de jonge Intetu telkens wanneer hij vermoedde, dat het spel voor hem een ongunstige wending zou nemen, doodsbleek werd en zich 's avonds in een boot op het water liet drijven.

Bij het licht van een lantaarn zat hij dan urenlang gebogen over het bord.

Men zegt ook dat de vrouw van Jowa blootsvoets naar verschillende heilige plaatsen ging om voor de overwinning van haar man te bidden. Toen op de laatste dag van het spel de beslissing duidelijk werd en bleek dat de jonge Intetu had verloren, viel hij over het bord heen met een hevige hersenbloeding. Het spel had zoveel van zijn krachten gevergd dat hij gelijk met het spel zijn leven verloor.

Zo intensief zal er in Nederland niet gespeeld worden. Wel blijkt uit de belangstelling die op de eerste berichten over de uitgave van het spel is losgekomen, dat er zich in Nederland reeds sedert jaren verwoede Go-spelers bevinden. Bij de uitgever kwam in de grote reeks brieven een kreet binnen van iemand die reeds sedert 37 jaar op deze uitgave zat te wachten. Anderen speelden het spel op een eigen gemaakt bord met zwarte en witte knopen. Weer anderen doen het op een plaat celotex met klinknageltjes in twee verschillende kleuren. Uit dit alles blijkt dat Go, het edele spel der wijzen, een grote toekomst tegemoet gaat, even groot als de roem, die reeds sedert decennia van het spel is uitgegaan.

Licentie: „export van intellect"

Vliegtuigen van Nederlandse ingenieurs, zullen uitzwermen over de wereld

's-Gravenhage. — In de rubriek „uit het bedrijfsleven" heeft prof. ir. E. van Emden, directeur der N.V. Koninklijke Nederlands Vliegtuigenfabriek Fokker, in het programma van de AVRO gesproken over de Nederlandse vliegtuigindustrie. Prof. van Emden merkte op dat een grote mate van beperking wordt gevraagd wanneer men in tien minuten een beeld moet geven van de Nederlandse vliegtuigindustrie. Reeds vroeg beschikte Nederland over twee mannen, die gedurende lange jaren hun stempel op de ontwikkeling van de luchtvaart zouden drukken. Plesman, die met zijn KLM een wereldluchtnet schiep, en Anthony Fokker, die tot zijn dood in 1939 tot 's werelds meest vooraanstaande liegtuig-constructeurs en fabrikanten behoorde.

Twee en twintig landen vervaardigden in de periode voor de tweede wereldoorlog Fokker-vliegtuigen in licentie. Een groot percentage van de Europese verkeersluchtvloot bestond uit Fokkervliegtuigen. Voor de Nederlandse vliegtuigindustrie waren de jaren van de tweede wereldoorlog jaren van stilstand, neen erger, van achteruitgang en afbraak. Bedenk wat het betekent om juist op een zich zo snel ontwikkelend gebied van de techniek, het contact met anderen volledig te moeten missen. De Nederlandse vliegtuigindustrie omvat thans in totaal rond 4.000 man, ongeacht de vele ingeschakelde nevenbedrijven; zij is behoorlijk van werk voorzien. Er is een fundamenteel verschil met de periode van vlak na de oorlog en een verheugende overeenkomst met de vooroorlogse bloeiperiode. Immers, de Nederlandse vliegtuigindustrie beschikt weer over eigen ontwerpen. De belangstelling voor de S. 14, een uiterst modern lesvliegtuig met straalvoortstuwing, en de F. 27, een middelgroot passagiersvliegtuig is groot in binnen- en buitenland en heeft reeds geleid tot opdrachten. De kans op verdere opdrachten is reëel. Dat betekent dat vliegtuigen, ontworpen door Nederlandse ingenieurs en technici, gebouwd door Nederlandse vaklieden, weer zullen uitzwermen over de wereld. Om dit te bereiken zal het productiepotentieel van onze vliegtuigindustrie moeten worden opgevoerd. Eenzijdige uitbreiding is echter gevaarlijk. Daarnaast zal daarom in toenemende mate een beroep worden gedaan op de productie-capaciteit van de Nederlandse metaalnijverheid. Op zichzelf reeds kan dit uiterst vruchtbaar zijn. Beheersing van de fabricage-methoden op andere gebieden. Maar een succes van deze en eventuele volgende ontwerpen betekent meer. Het betekent dat andere landen ongetwijfeld ten dele zelf deze vliegtuigen willen gaan produceren. Dat betekent het verlenen van licenties: de moeilijkste, doch meest verfijnde vorm van export; export van intellect.

Het zal duidelijk zijn dat er op de weg van de opbouw ener zelfscheppende vliegtuigindustrie geen halt, geen terug is. Er is maar een mogelijkheid: vooruit. En volle kracht vooruit, want wie minder snel vooruitgaat dan een andere, gaat in feite achteruit. Dat betekent steeds weer nieuwe ideeën, nieuwe ontwerpen, nieuwe fabricage-methoden. Dat betekent samenwerking tussen allen, die in Nederland met de luchtvaart te maken hebben en steun van hen allen aan de Nederlandse Vliegtuigindustrie.

Daar is allereerst de financiële steun van de regering als het gaat om het ontwerpen van een nieuw vliegtuig en de bouw van een prototype. Deze steun, de buitenlandse praktijk heeft het bewezen, is onmisbaar. Geen particuliere industrie kan zich veroorloven de vele millioenen, die een nieuw project kost, op te brengen. Dan is daar de steun van de luchtmacht, als opdrachtgever allereerst, doch ook in de vorm van adviezen omtrent de ontwikkeling van nieuwe typen. Hetzelfde geldt uiteraard voor een luchtvaartmaatschappij als de K.L.M.. Het contact met de gebruiker is voor elke industrie van de grootste betekenis. Dan, en dat is heel belangrijk, is daar het contact met de researchinstituten en centra van wetenschap. In Nederland geconcentreerd in Nationaal Laboratorium en Technische Hoogeschool in Delft. Allen hebben samengewerkt en gesteund, anders ware na de oorlog niet bereikt datgene wat nu bereikt is. Die steun zal voortduren. Daarvan is spreker overtuigd.

Waarom is het bezit van een bloeiende, zelfscheppende vliegtuigindustrie zo nodig? Reeds vestigde prof. van Emden de aandacht op de bevruchtende werking, die daarvan op andere metaalindustrieën kan uitgaan. Maar er is meer. Onwillekeurig vergelijken wij dit met de scheepsbouw. Waarom bouwde Nederland schepen en zal die blijven bouwen, voor binnen- en buitenland, de felste concurrentie trotserend en steeds vooraan blijvend bij de ontwikkeling van de techniek? Omdat wij beseffen dat dit werk ons ligt en omdat wij onze scheepsbouw verliezend zouden terugvallen uit de rij der onontwikkelde naties. En zo is het ook met de vliegtuigindustrie.

Nederland als luchtvaartminnende natie, met haar K.L.M., zou dat land geen eigen vliegtuigindustrie weten te handhaven?

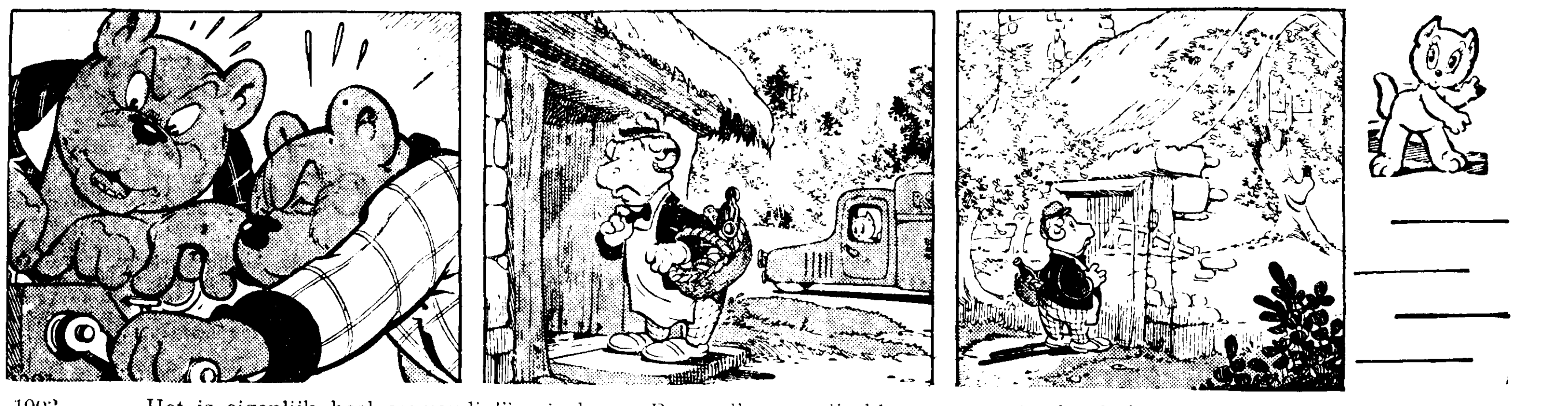
Hier is plaats voor de beste krachten op industrieel gebied, die Nederland kan voortbrengen. Er is vaak, ook zelfs in luchtvaartkringen, enig ongeloof te beluisteren inzake een ontwikkeling als door spreker geschetst.

Men vestigt de aandacht op de enorme concurrentie, op gigantische bedrijven als in Engeland en vooral in de Verenigde Staten, waar een enkele grote fabriek tienmaal zoveel mensen telt als de gehele vliegtuigindustrie in ons land tezamen maar dan vergeet men twee dingen, aldus prof. van Emden. In de eerste plaats is het vernuft gelukkig niet gekoppeld aan het aantal. En vervolgens is, in het bijzonder in de civiele luchtvaart, het aantal vliegtuigen, dat van een bepaald type wordt vervaardigd, steeds betrekkelijk klein en juist onder die omstandigheden kan Europa, en zeker Nederland, uitstekend concurreren. Talrijk zijn de berichten en berichtjes in de krant en door de radio. Telkens zal men iets horen over de vliegtuigindustrie. Achter deze berichten gaat schuil de drang van een grote groep mensen die vastbesloten is bij te dragen tot de ontwikkeling van een zelfscheppende vliegtuigindustrie in Nederland.

Scheveningse schonen boden de burgemeester van Zeelands hoofdstad Middelburg haring aan. En al dit geen saaie plechtigheid was, laat het plaatje voldoende zien.

HEER BOMMEL EN ZIJN IKSEL 1792

1903. — „Het is eigenlijk heel eenvoudig!" zei heer Bommel's vreemde metgezel. „Je bent ergens boos over, maar omdat je denkt, dat je een heer bent, laat je dat niet merken. En daarom slaat die boosheid naar binnen en gaat in je iksel zitten. Maar als je je iksel niet naar buiten laat komen, dan zal het je van binnen uit spijten!

„Een soort lintwurm dus!" zei heer Bommel peinzend.

„Heel goed!" riep de ander uit. „Kijk, nu druk ik deze knoppen in en als jij aan de zwengel draait, wordt het stuk aarde, waarop die kruidenniers op het ogenblik rondloopt, hierheen gehaald. En als je die Grootgrut dan bij de hand hebt kan je met hem afrekenen. Dan ben je je boosheid kwijt en dan zal je eens zien, hoe prettig je je voelt!"

„Een goed idee!" zei heer Ollie en hij begon te draaien.

Nu stond de heer Grootgrut op dat moment voor de deur van een van zijn klanten om enige boodschappen af te geven (zoals de oplettende lezer zich zal herinneren). Hij had juist aangeklopt en luisterde naar de naderende voetstappen van de weduwe Dapper toen, plotseling, de muren van het huisje begonnen te vervagen. En voordat hij tot tien had kunnen tellen, was het gehele gebouwtje verdwenen.

De brave kruidenier keek een ogenblik wat bevreemd naar de kale plek en haalde toen de schouders op.

„Vreemd!" mompelde hij. „Zeker plotseling verhuisd! Een andere keer dan maar!" Hij wendde zich om en keerde terug naar zijn driewiel-auto'tje.

Hierdoor wordt het duidelijk, dat heer Ollie's iksel-machine geen invloed had op deze rechtschapen middenstander — hoe krachtig het apparaat verder ook mag zijn.........

Lindeteves had goede omzet in voorbije jaar

Amsterdam. — De omzet van Lindeteves is in 1953 slechts weinig achter gebleven bij die van 1952. In de verschillende landen, waar de maatschappij werkzaam is, wist zij bevredigende vooruitgang te bereiken. Geleidelijk wordt het arbeidsterrein verder verbreed. In Maart jl. werd in Colombia een dochteronderneming opgericht met kantoren te Bogotá en Medellín. Ook wordt gememoreerd de fusie met de nieuwe Afrikaanse Handelsvennootschap. De directie ziet dan ook met tevredenheid op het verslagjaar terug. Na afschrijvingen resteert een saldowinst van Nƒ 4.134.304 (Nƒ 4.111.476). Voorgesteld wordt hieruit wederom Nƒ 2,5 millioen te reserveren voor toekomstige risico's. Daarna kan, zoals bekend, een dividend van 14% uitgekeerd worden (vorig jaar 12%).

Het verslag constateert voorts, dat de concurrentie overal steeds scherper wordt, vooral van Duitse en Japanse leveranciers, die met grote energie oude en nieuwe markten bewerken. De directie herinnert aan het grote belang voor de Nederlandse industrie om waar mogelijk gebruik te maken van de gevestigde exporthandel. Hoewel het belang van Indonesië in de totale resultaten de laatste jaren achteruit loopt, leverde ook 1953 ondanks vele moeilijkheden zeer bevredigende uitkomsten op. Wat Nederland betreft gaf 1953 alle reden tot tevredenheid. De middelen worden zeer ruim genoemd. In het lopende boekjaar konden de omzetten en winsten zich tot dusverre op bevredigend peil handhaven, al zijn de cijfers iets lager dan die van dezelfde periode in 1953.

Amerikaanse bouwondernemingen knoeiden met overheidsgelden

Washington. — Aan het Amerikaanse ministerie van justitie zijn de namen van ongeveer 200 bouwondernemingen doorgegeven, die met het bouwen van woningen in opdracht van de staat tezamen ongeveer 40 millioen dollar hebben verdiend.

Vele van deze maatschappijen ontvingen in de vorm van leningen van het Federale Bureau voor de woningbouw steun, die veel hoger was dan werkelijke bouwkosten. Terwijl deze leningen moesten worden afgelost door de bewoners van de nieuwe huizen, verdeelden de maatschappijen het batig saldo onder haar aandeelhouders.

Aan het ministerie van justitie is verzocht zo nodig de betrokken ondernemingen gerechtelijk te vervolgen.

De Nederlandse binnenvloot

Amsterdam. — Volgens een opgave van het C.B.S. bestond de Nederlandse binnenvloot op 1 Januari 1954 uit 16.435 schepen (v.j. 16.774) met een laadvermogen van 4.311.482 ton (4.327.885 ton).

De motorschepen waren het talrijkst n.l. 7.172 stuks met een laadvermogen van 1.129.687 ton. Daarna komen de sleepschepen met 3.887 stuks en 2.799.477 ton laadvermogen. Er waren 2.680 schepen met mechanische hulpkracht, laadvermogen 322.987 ton; 629 zeilschepen met 44.376 ton en tenslotte 67 stoomschepen met 14.955 ton.

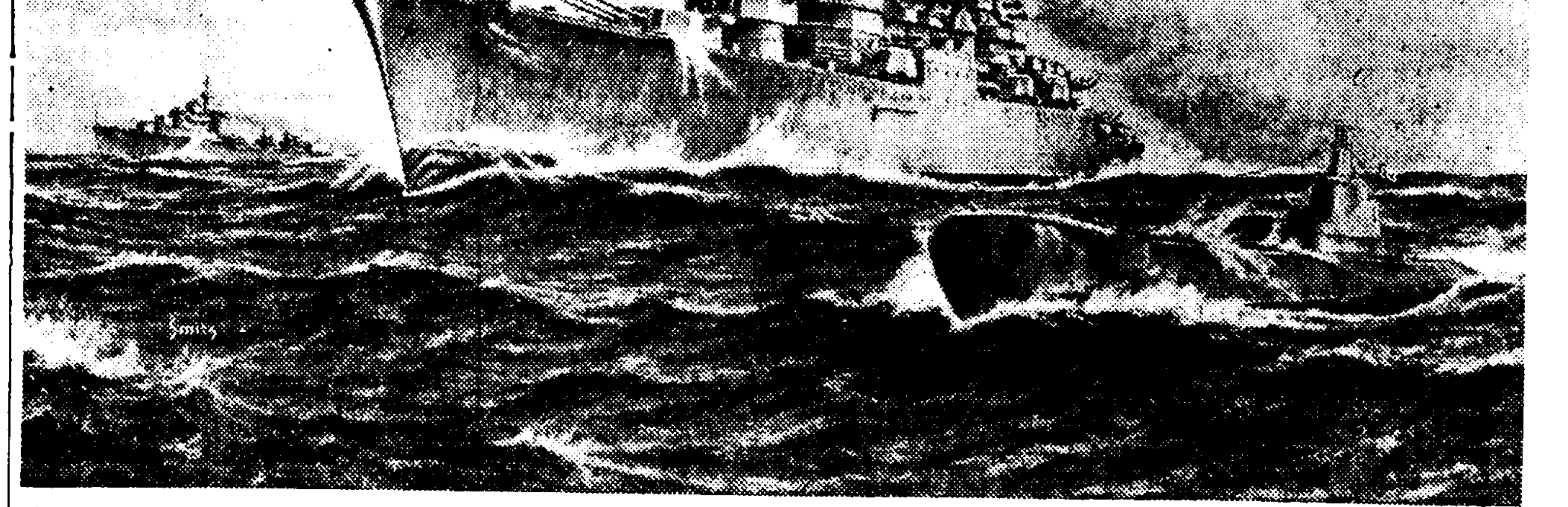
Washington. — President Eisenhower heeft een decreet getekend, waarbij mevr. Romola Nijinsky, de weduwe van de beroemde Russische danser, het recht krijgt om zich blijvend in de Verenigde Staten te vestigen.

Geen „Pearl Harbour" in West-Europa

Parijs. — Het gevaar, de Sovjet-Unie of haar satellieten zullen overgaan tot een verrassingsaanval van het type „Pearl Harbour" is voorbij, zo heeft Lord Ismay, secretaris-generaal van de NAVO verklaard.

Het ziet er naar uit, dat onze defensie opgewassen is tegen de dertig divisies, welke de communisten aan onze grenzen hebben. Dit zou betekenen, dat (in het geval van een aanval) versterkingen uit de Sovjet-Unie zelf zouden moeten aanrukken. Door een operatie van een dergelijke ombang zou het element van verrassing teniet gedaan worden.

Als de NAVO er niet geweest was zouden naar het oordeel van Lord Ismay België, Nederland, Denemarken en misschien andere Europese landen, mogelijk reeds achter het ijzeren gordijn getrokken zijn of betrokken zijn geraakt in een oorlog.

Een middelzware kruiser van de „Sverdlov"-klasse en een onderzeeboot van het verbeterde „K-type". Op de achtergrond een van de nieuwste grote torpedobootjagers. Een lange afstand-bommenwerper van het type „Tu-4" passeert deze moderne eenheden.

DE RUSSEN REKENEN OP HUN ONDERZEEBOTEN

Regelmatig publiceren de meeste maritieme mogendheden gegevens omtrent de samenstelling en het aanbouwprogramma van hun zeemacht. Alhoewel men mag veronderstellen, dat de technische gegevens onvolledig of niet geheel juist zijn, is het naar deze publicaties toch mogelijk een vrij nauwkeurig overzicht van hun gevechtsvloot te geven. Een uitzondering maakt echter de Sovjet-Unie. Dit land heeft sinds de herbouw van zijn marine in 1935 zoveel mogelijk getracht aantal en prestaties van zijn oorlogsbodems geheim te houden. Slechts bij hoge uitzondering brachten Russische marine-vaartuigen een bezoek aan buitenlandse havens. Door deze strenge censuur is het uitgesloten een volkomen nauwkeurige opsomming van de Russische vloot te geven. Wel is het mogelijk, met behulp van vele buitenlandse gegevens, foto's en silhouetten, een enigszins betrouwbaar overzicht van deze geheimzinnige vloot samen te stellen.

Vergelijkt men het aantal schepen waarmede de Russische vloot is uitgerust met de enorme Amerikaanse, of zelfs met de gezamenlijke West-Europese vloten, dan zullen velen de mening zijn toegedaan, dat in een eventueel militair conflict tussen deze landen, de veel zwakkere Russische vloot weinig of geen kans bezit een zeeoorlog met succes te voeren. Alleen de Amerikaanse vloot telt ruim 4500 eenheden, tegen plm. 1750 Russische bodems. Onjuist zou het zijn naar het aantal schepen de kracht van de Russische vloot te bepalen. Immers haar oorlogstaak verschilt belangrijk met die van de Westelijke landen, welke in tegenstelling met Rusland onderling verbonden zijn door een groot aantal moeilijk te beschermen vitale zeeverbindingen.

Opvallend is het dat de Russische vloot met zijn 600.000 man marine-personeel slechts enkele slagschepen bezit, n.l. de „Novorossiisk", een voormalig Italiaans slagschip van 23.500 ton en de verouderde slagschepen „Petropavlovsk" en „Oktiabrskaya Revolutsia". Twee kapitale slagschepen van 40.000 ton zouden te Leningrad in afbouw zijn, alhoewel enkele marine-deskundigen beweren dat de bouw van deze schepen al in 1947 is gestopt. De slagvloot is dus zeer zwak te noemen, temeer daar de Sovjets geen enkel groot vliegkampschip bezitten ter ondersteuning van hun slagschepen.

Wel beschikt de vloot over een omvangrijke marine-luchtmacht, ten dele voorzien van moderne straalvliegtuigen, maar deze kunnen uitsluitend opereren vanaf hun vliegvelden en niet van een mobiele basis in de vorm van een vliegkampschip.

De kruiser-vloot bestaat uit 18 eenheden met een standaard waterverplaatsing van 8.000 tot 15.000 ton. Vooral de kruisers, gebouwd na de tweede wereldoorlog, kenmerken zich door zware bewapening, hoge snelheid en grote actie-radius. Volgens betrouwbare berichten zouden enige nieuwe kruisers, welke op stapel staan, worden ingericht voor het lanceren van raketwapens. Een omgebouwd koopvaardijschip doet reeds dienst als experimenteel raketschip en is met deze wapens uitgerust.

De Russische vloot bezit 64 torpedobootjagers, 45 escorte-torpedobootjagers, plm. 140 patrouillevaartuigen, plm. 45 kanonneerboten, plm. 15 mijnenleggers en plm. 80 mijnenvegers. Voorts enkele honderden kleine onderzeebootjagers, torpedomotorboten en landingsvaartuigen.

Geen steunpunten

Bestaat de behandelde bovenwatervloot grotendeels uit lichte eenheden en is zij minder talrijk dan deze scheepstypen in de Westerse vloten, het Russische onderzeebootwapen is het grootste ter wereld. Gegevens over deze gevaarlijke onderzeebootvloot lopen zeer uiteen. Algemeen wordt echter aangenomen, dat zij als volgt is samengesteld: plm. 175 grote onderzeeboten geschikt voor acties op de Oceanen (grote actie-radius), plm. 130 middelbare onderzeeboten en plm. 90 kustonderzeeboten. Sinds 1947 hebben de Sovjets met behulp van Duitse ingenieurs gestreefd een machtige onderzeebootvloot te bouwen. Vooral de uitstekend geoutilleerde marine-scheepswerven „Marti", „Ordjonikidze" en „Soudomekh" te Leningrad spelen hierbij een grote rol.

Het is te verwachten dat binnen enkele jaren de Sovjet-Unie er in zal slagen een onderzeebootvloot op te bouwen groot genoeg om op elke oceaan met succes tegen zeeverbindingen te opereren.

Een groot probleem zal het echter zijn, bruikbare steunpunten te verkrijgen en in te richten, daar de thans beschikbare havens weinig geschikt zijn voor grote offensieve operaties. Ook al zijn in de Oostzee door toevoeging van Libau, Memel, Koningsbergen en enige Oost-Duitse steunpunten de Sovjets in het bezit gekomen van goede ijsvrije havens. Zolang zij de ondiepe (ongeveer 20 m.) en smalle (3750 m.) **Sont tussen Zweden en Denemarken niet bezitten** zullen deze havens als operatiebases voor acties op de Noordzee en de Atlantische Oceaan van weinig nut zijn. De afsluiting van de Zwarte Zee door de Bosporus (33,5 km. breed) en de Dardanellen (1,5-8 km. breed) maakt de Russische Zwarte Zee-steunpunten ook hier weinig geschikt voor onderzeeboot-acties in de Middellandse Zee.

Een gunstige uitzondering maken de steunpunten gelegen aan het Westelijk deel der Noordelijke IJszee. Deze wateren zijn, uitgezonderd de Witte Zee, door een hoog zoutgehalte en warme zeestromingen het gehele jaar bevaarbaar. Toch zal het vanuit deze veraf gelegen oorlogshavens onmogelijk zijn alle zeewegen op de Atlantische Oceaan te blokkeren.

De vlootsteunpunten in Azië aan de Japanse Zee, Zee van Okhotsk en de Stille Oceaan zijn wel gelegen aan open zee, maar de meeste van deze havens zijn door dichtvriezen slechts enkele maanden voor scheepvaart te gebruiken. Van groot belang voor de Sovjet-Unie zijn de havens langs de Chinese kust. Bij een mogelijk militair conflict zal Communistisch China er ongetwijfeld in toestemmen deze havens als onderzeebootbases te doen inrichten.

Het zal een ieder duidelijk zijn, dat het zeegebied rond de Sovjet-Unie, hetwelk bestaat uit vijf afzonderlijke zeeën, zeer nadelig is voor de gezamenlijke gevechtskracht der Russische vloot, daar zij in elk zeegebied een volledig uitgeruste vloot met reparatiewerven moet bezitten. Onderlinge verbinding buiten de doorvaarten Sont en Dardanellen is slechts mogelijk door kwetsbare binnenwateren en dan uitsluitend voor schepen beneden 3.000 ton. Zo zijn de Oostzee en Witte Zee met elkaar verbonden door het brede Stalinkanaal. Torpedobootjagers en onderzeeboten kunnen in de zomermaanden van dit kanaal gebruik maken. Het Mariinskkanaal verbindt de Oostzee en Witte Zee, via de Wolga, met de Kaspische Zee en het Wolga-Don kanaal geeft aansluiting met de Zwarte Zee. Al is dit enorme kanalensysteem van onschatbare waarde voor de kleine oorlogsschepen en voor de bevoorrading der vloot, slagschepen en kruisers kunnen hiervan geen gebruik maken en zijn aangewezen op de genoemde gemakkelijk controleerbare doorvaarten.

Het is te verwachten, dat in een eventueel militair treffen, de Sovjet-Unie er naar zal streven deze nadelen op te lossen en zich zo spoedig mogelijk in het bezit tracht te stellen van ijsvrije, maar vooral gunstiger gelegen bases, waarna zij de volledige **kracht van haar onderzeebootvloot kan ontplooien.**

Proces over twee overlijdensactes

Is Lodewijk XVII in 1795 in de Temple of in 1845 in Delft overleden?

Het Naundorff-mysterie voor het Parijse Hof van Beroep

Het mysterie Naundorff is al meer dan een eeuw oud. Het eerste spoor ervan dateert van 1810, toen een horlogemaker, die zich Karl Wilhelm Naundorff noemde, in Berlijn probeerde het burgerrecht te verkrijgen. Waar hij vandaan gekomen is, heeft men nimmer kunnen achterhalen, ondanks grondige nasporingen. Hij kreeg het Berlijnse burgerrecht niet, omdat hij noch een geboortebewijs, noch een officieel bewijs van goed gedrag kon overleggen, maar twee jaar later verleende Spandau hem het burgerrecht wel op een aanbeveling van de Berlijnse chef van de politie. In 1845 is Karl Wilhelm Naundorff in Delft overleden; de Delftse overlijdensacte noemt hem „Charles Louis de Bourbon, hertog van Normandië (Lodewijk de Zeventiende), zoon van wijlen Zijne Majesteit Lodewijk XVI van Frankrijk"....

Er bestaat evenwel van Charles Louis de Bourbon ook een overlijdensacte, opgemaakt 12 Juni 1795 in de Temple; hij was toen tien jaar oud.

Over die laatste overlijdensacte wordt op het ogenblik in hoger beroep voor het Parijse Hof van Beroep een proces gevoerd, dat dateert van 1854, en waarin 23 Juni a.s. uitspraak zal worden gedaan. Nakomelingen van Naundorff bestrijden namelijk de geldigheid van de Parijse overlijdensacte, in de Temple opgemaakt. Het kind, dat in de Temple gestorven is, houden zij staande, was niet de dauphin, niet de zoon van de onder de guillotine omgekomen Lodewijk XVI en Marie Antoinette, maar een kind, dat men heimelijk zijn plaats heeft doen innemen. Zou dat inderdaad bewezen kunnen worden, dan komt vast te staan, dat de Naundorffs terecht de naam de Bourbon voeren en voorts, dat zij de feitelijke rechthebbers zijn op de Franse troon en niet de familie de Bourbon—Parma, afstammelingen van de „burgerkoning", Louis Philippe, uit het huis Orleans, zijlijn van het huis Bourbon, die kort na de omwenteling van 1830 in de plaats van Karel X tot koning is uitgeroepen.

Weinig feiten, wel veronderstellingen

De advocaten voor de Naundorffs, drie in getal, hebben, omdat er zo weinig officieel is vastgelegd, geen gemakkelijke, maar toch wel een dankbare taak gehad, omdat zij een groot aantal raadselachtigheden ter sprake konden en moesten brengen, die sterk tot de verbeelding spreken. De advocaten van de Bourbon-Parma daarentegen hielden alleen rekening met wat werkelijk officieel vast stond en verwezen de rest naar het rijk der fabelen, hetgeen, ondanks de ironie, die hun aanvoerder, de bekende mr. Maurice Garçon er aan besteed heeft, een weinig spectaculaire taak was.

Op de eerste plaats hadden de Naundorffs dus aan te tonen, dat het kind, dat in de Temple gestorven is, niet de dauphin is geweest. Rechtstreekse bewijzen konden de advocaten daarvoor niet aanvoeren. Misschien hebben zij bestaan in de vorm van documenten, maar de voornaamste documenten, waarover Naundorff beschikt heeft, zijn in 1836, onder Louis-Philippe derhalve, in beslag genomen en sindsdien verdwenen. 13 Juni 1836 immers had Naundorff, toen al enige tijd in Parijs, de hertogin van Angoulème, Marie-Thérèse van Frankrijk, zuster van de dauphin door een deurwaarder laten sommeren voor het gerecht te verschijnen. Iedereen, die voor de revolutie met het hof te Versailles bekend was geweest, had Naundorff als een echte de Bourbon en als de dauphin herkend; slechts Marie-Thérèse weigerde zelfs hem te ontvangen. Voor de rechtbank wilde hij haar dwingen hem te zien en naar zijn bewijzen te luisteren. Twee dagen na de dagvaarding is hij al gearresteerd en zijn zijn papieren in beslag genomen. Een maand later werd hij uit Frankrijk uitgewezen.

Mogelijk bestaan er toch nog andere papieren. Als, menen de advocaten, de Berlijnse politiechef in 1812 Naundorff een aanbeveling geeft, waarop hij het burgerrecht van Spandau gekregen heeft, dan moet die politiechef meer geweten hebben dan algemeen bekend is; en in 1833 heeft Naundorff aan de koninklijke prins van Pruissen geschreven, dat hij de papieren, die zijn ware indentiteit bewijzen, aan de Berlijnse politiechef heeft toevertrouwd.

Hoe dan ook, de verdediging beschikt daar nu niet over en moet dus merkwaardige feiten interpreteren. Een van de voornaamste punten is, dat de dauphin, toen hij in de Temple opgesloten werd, een gezond kind was: „een echt boerenkind", zei zijn moeder, „groot, stevig en fris". Het kind, dat bijna drie jaar later stierf, was uitgeteerd, had allerlei knobbels en gezwellen, kon nauwelijks, of mogelijk in het geheel niet praten. De identificatie van het lijkje achten de advocaten niet meer dan een vertoning: alhoewel er tal van bedienden van het hof en zelfs de zuster van de dauphin vlak bij waren, heeft men die identificatie laten verrichten door lieden, die de koninklijke familie niet van nabij kenden.

Ook trachten de advocaten aan te tonen, dat een persoonsverwisseling niet alleen mogelijk, maar ook waarschijnlijk is: alle bezweringen van de tweede bewaker, Laurent, dat hij de verantwoordelijkheid niet alleen kon dragen, beschouwen zij als camouflagepogingen voor wat hij al uitgevoerd had. Bovendien is het comité van de süreté générale eens in onrust geraakt over twee politierapporten. Het comité heeft toen onmiddellijk twee van zijn leden naar de Temple gezonden en op hun rapport zijn onmiddellijk de scherpste maatregelen afgekondigd om zelfs de schijn van een ontsnappingsmogelijkheid te voorkomen. Drie dagen later gaan in Londen geruchten, dat de dauphin ontsnapt is.

Dan is er nog de merkwaardige verklaring uit 1846 van de weduwe van een doodgraver van het kerkhof Ste Marguerite, waar het lijkje van 1795 in een gemeenschappelijke kuil was begraven. In de nacht na de begrafenis, vertelt de vrouw, had haar man dat lijkje heimelijk overgebracht naar een grafkelder. In die kelder zijn inderdaad overblijfselen gevonden die bepaalde kentekenen, genoemd in de autopsie van 1795, vertonen. Tevens kon men vaststellen, dat het overschot afkomstig moest zijn van een jongetje van twaalf of veertien jaar.

Tenslotte roeren de advocaten nog de onderhandelingen met Spanje aan, waarbij Frankrijk veel belang had. **Spanje vroeg evenwel de uitlevering** van de koningskinderen. Frankrijk bleef dat categorisch weigeren tot de dood van het jongetje uit de Temple. Was men dus bang, dat Spanje de verwisseling zou merken?

Karl Wilhelm Naundorff.

De zoon van Louis XVI en Marie-Antoinette, Charles Louis, van wie twee overlijdensacten bestaan: de eerste van 12 Juni 1795, opgemaakt in de Temple te Parijs, die als overlijdensdatum 8 Juni 1795 vermeldt; de tweede van 12 Augustus 1845, opgemaakt te Delft met overlijdensdatum 10 Augustus 1845. De laatste overlijdensacte vereenzelvigt Charles Louis met Karl Wilhelm Naundorff

Naundorff een bedrieger?

De advocaten van de tegenpartij onder aanvoering van mr. Maurice Garçon zien in Naundorff niet meer dan een handige oplichter en in degenen, die hem na zijn aankomst in Frankrijk „herkend" hebben brave maar domme mensen met een romantisch hart, voor wie de uitlating van een hunner tekenend is: „Ja, hij lijkt op de hele koninklijke familie en, vreemd genoeg, ook nog op Napoleon".

Wat de houding van Marie-Thérèse aangaat, zij heeft een brief, die Naundorff haar door een afgezant had laten brengen, gelezen, maar er de schouders voor opgehaald en gezegd: „Mijn broer is dood. Die man van u is alleen maar een bedrieger en zijn brief een samenweefsel van dwaasheden". De mémoires, die Naundorff in 1834 gepubliceerd heeft, noemt mr. Garçon „een zo dwaas werk, dat Naundorff het zelf later weer heeft moeten intrekken". Wat hij in Duitsland over zijn antecedenten verteld heeft, bleek bij contrôle steeds onjuist en wat hij over zijn „ontsnapping" uit de Temple en de jaren daarna heeft medegedeeld, is niet meer dan een al te fantastische avonturenroman, zoals die toen in zwang was. Hij was, vertelt hij, in een mand uit de Temple gesmokkeld, toevertrouwd aan een Duitser, ergens verborgen, maar daar weer belaagd door zijn vijanden, overgebracht naar Amerika, weer terug naar Europa, kortom, dank zij de ironie waarmede mr. Garçon dat alles aanhaalt, blijft er niets dan fantasie over.

Waarom is Naundorff dan tenslotte in Delft onder de naam De Bourbon begraven? Daar weet mr. Garçon wel raad op. Door een vergissing op het Ned. consulaat-generaal te Londen was Naundorff een Nederlands paspoort op naam van De Bourbon uitgereikt. Toen Naundorff in Rotterdam aankwam, is het ijlings in beslag genomen. Toen Naundorff niet lang daarna stierf, is hij begraven onder de naam, die zijn familieleden het paspoort aangaven. En ook, zegt mr. Garçon, waren in die dagen de betrekkingen tussen Frankrijk en Nederland niet zo goed....

Tenslotte wordt dan aangevoerd, dat het gestorven kind uit de Temple werkelijk de dauphin geweest moet zijn. Zouden immers de regeringen van Europa wel zo werkeloos gebleven zijn als de dauphin werkelijk uit de Temple ontsnapt was en zouden na de restauratie degenen, die aan de ontsnapping deel hadden gehad, niet te voorschijn zijn gekomen? Dat het gestorven kind minder gezond en stevig was dan de dauphin van 1792, is niet zo verwonderlijk na een verblijf van twee, drie jaar in een gevangenis als de Temple. Dat hij zo snel achteruit kon gaan, is daaraan toe te schrijven, dat men in die dagen nog niets van beendertuberculose, de ziekte van de dauphin, afwist.

Aan de hand van dergelijke argumenten — uiteraard hebben we die bij lange na niet alle kunnen noemen, want er zijn vijf urenlange pleidooien gehouden — zal het Hof van Beroep nu straks uitspraak moeten doen.

De president heeft goed gegokt!

Terwijl Brazilië te Genève in de achtste finales van het wereldkampioenschap tegen Mexico speelde, gebeurde het volgende in Rio de Janeiro, 9000 kilometer er vandaan: De burgelijke ambtenaren van het ministerie van Luchtvaart kregen vergunning radiotoestellen mee naar het kantoor te nemen om naar het verslag te luisteren. De ambtenaren van het ministerie van Oorlog hielden om 12 uur op met werken om thuis te luisteren.

President Getulio Vargas zond een boodschap aan het plaatselijke radiostation, waarin hij meedeelde, dat hij gewed had op een overwinning van 3—0 van Brazilië. De bisschopcoadjutor van Rio liet weten dat hij het hield op een zege van 2—1.

De enige buitenlandse diplomaat die zo ondiplomatiek was om op Mexico te wedden, was de ambassadeur van Peru, senor Alberto Freundt Rossel. Hij verloor, want Brazilië won, zoals bekend, met 5—0.

Leningrad. — De Russische componist Sjostakowitsj en het philharmonisch orkest van Leningrad, die zouden deelnemen aan het festival van Salzburg, hebben zonder opgave van redenen hun verbintenis geannuleerd.

Russische voorzitter K.v.K. naar Argentinië

Moskou. — Van gewoonlijk welingelichte zijde te Moskou is vernomen, dat de voorzitter van de Kamer van Koophandel van Moskou en een vertegenwoordiger van het Russische departement van buitenlandse handel, Winogradof, zich binnenkort naar Argentinië zullen begeven.

New Delhi. — In de provincie Bombay is radio-actieve witte steen aangetroffen, die, naar men aanneemt, uranium bevat. Laboratoria van de Indische regering in Delhi stellen een onderzoek in.

Polygoon-Profilti heeft het druk ....

Kleurenproductie op eigen bodem

Haarlem. — Het productieprogramma van Polygoon-Profilti behelst een groot aantal films in opdracht van overheid en bedrijfsleven. In de Haagse studio's is men op het ogenblik druk doende met het afwerken van de drie technicolor-films, die voor de Rijksvoorlichtingsdienst worden vervaardigd. Op het ogenblik wordt gewerkt aan het filmpje over het culturele leven in Nederland. De dirigent Eduard van Beinum treedt er in op en daarnaast is het muziekleven vertegenwoordigd door een blokfluitensemble op het Muiderslot. De binnen-opnemingen hiervoor konden niet op het slot zelve geschieden. Zij geschiedden daarom voor de prachtige schouw in de Haagse rolzaal van het Haagse ridderzaalcomplex.

De scenarioschrijver Nel Gregoor introduceerde in deze film verder het harmoniecorps „Pieter Affjes" te Culemborg, stadsbeelden van oud-Amsterdam, opnamen van schilderijen uit het Mauritshuis, het Amsterdamse stedelijke museum en het centraal museum te Utrecht, o.a. van Vermeer Breitner, Van Gogh en Charlie Toorop. Het blauw Delfts van de rijksmuseum-collectie en het werk van de Delftse pottebakker Kamerlingh Onnes worden eveneens vereeuwigd. Daarnaast zal men de expositie van beeldhouwwerken op het Amsterdamse Federiksplein terugvinden, alsook een herinnering aan Marike van Nimwegen op het Prinsenhof te Delft.

Ballet

Ook de balletkunst in Nederland zal in deze film vertegenwoordigd zijn. Hiertoe werd het ballet-recital van Sonia Gaskell verkoren. Deze groep danst op muziek van Sem Dresden, een „tarantella", ruim een minuut door deze film. In verband met de uiterst zorgvuldige belichtingstechniek, die bij technicolor nodig is, hebben de opnemingen voor deze scene ongeveer twaalf uur arbeid gekost.

Polygoon-Profilti heeft thans een grote film op Gevacolor ter gelegenheid van het zestigjarig bestaan van de Belgische Gevaertfabrieken vrijwel gereed, met deze film wordt eigenlijk een nieuwe phase ingeluid.

Nederlands Kleurenlaboratorium

Polygoon-Profilti is namelijk doende met het inrichten van een eigen kleurenlaboratorium te Haarlem, dat begin Juli met produceren zal kunnen beginnen. Tot dusverre werde kleurenproducties, behalve kleine en filmstrips in kleuren, in het buitenland afgewerkt. Dit gaat nu veranderen. De „polycolor"-producties van het Nederlandse bedrijf zullen ongeacht het toe te passen kleurensysteem, behalve het geheime technicolorprocédé, op eigen bodem kunnen worden afgewerkt. De eerste grote productie zal een kleurenfilm zijn over het bedrijf van de Koninklijke Nederlandse Hoogovens- en Staalfabrieken te IJmuiden, de eerste grote „polycolor"-productie dus tevens. Het scenario is van Leonard Huizinga.

Philips gaf de opdracht om zes films over het „betere-ik" van de automobilist te maken. Het worden goeddeels getruceerde films over verkeersfouten, die zelfs de geroutineerde automobilist veelvuldig maakt. Philips „sponsort" deze films zonder direct reclame te beogen, een vrijwel nieuw verschijnsel in de Nederlandse filmwereld. In de Verenigde Staten bijvoorbeeld worden dergelijke „diensten aan het publiek" vanwege het bedrijfsleven vrij veelvuldig aangeboden.

Een grote film over de techniek van waterstaat bij het herstel der dijken na de stormramp is vrijwel gereed. Dit wordt dus geen publiekfilm, maar een instructieve, waarin de fijne kneepen van de toegepaste waterbouwkundige techneken tot hun recht zullen komen.

Op het ogenblik wordt ook gewerkt aan drie instructiefilms voor het ministerie van Landbouw, alsook een reeks andere opdrachten is in het stadium van voorbereiding.

Vichy-generaal keert naar Frankrijk terug

Parijs. — De Franse oud-generaal Negues, die sedert 1943 als vluchteling in Portugal woonde en in 1947 wegens collaboratie met de Duitsers bij verstek tot twintig jaar dwangarbeid werd veroordeeld, is naar Frankrijk teruggekeerd om zich bij de rechterlijke autoriteiten te melden.

De thans 70-jarige Negues werd in 1936 benoemd tot resident-generaal in Marokko, in welke functie hij na de wapenstilstand van Juni 1940 werd gehandhaafd.

Na de landing van de geallieerden in Noord-Afrika in November 1942 nam hij het bevel van de Franse strijdkrachten op zich. Een week later schaarde hij zich aan de zijde van de geallieerden. Op 2 December werd hij lid van het Franse rijkscomité van admiraal Darlan. De opvolger van laatstgenoemde, generaal Giraud, handhaafde Negues als resident-generaal. Na zijn ontslag op 2 Juni 1943 week Portugal uit. De terugkeer van Negues betekent automatisch een nieuwe behandeling van zijn zaak.

Amerikaanse fabriek werkt aan „atoom-locomotief"

's-Gravenhage. — Een door dr. Borst, kernphysicus van de universiteit te Utah (Verenigde Staten) gemaakt ontwerp voor een met atoomkracht gedreven locomotief, wordt thans uitgewerkt door een Amerikaanse locomotievenfabriek.

De atoomreactor, met vloeibare inhoud, die deze zal moeten aandrijven, zal niet meer, dan een derde kubieke meter in beslag nemen. Daar omheen echter moet een 120 centimeter dikke stalen mantel van 200 ton gewicht worden gebouwd. Deze mantel moet radio-actieve stralingen tegenhouden.

De atoom-locomotief zal in theorie vier maal sterker zijn, dan de modernste diesel-electrische locomotief. Het vermogen tot snel optrekken zal minstens even groot zijn als dat van een electrische locomotief.

De stoomreus op rails zal uit twee gedeelten bestaan, beide van 24 meter lengte. De reactor komt op een 24-assige sector. Deze zal evenveel stoom produceren als de grootste stoomlocomotief ter wereld.

De koelinstallatie zal een vermogen van ongeveer 1000 autoradiatoren moeten hebben. Deze installatie wordt op de tweede sectie van de stoomlocomotief gebouwd.

Hoewel de prijs van uranium geheim is, meent dr. Borst, dat de exploitatie van zijn atoom-locomotief niet of weinig duurder zal zijn dan die van een diesellocomotief.

Tussen neus en lippen

Geheimzinnige speler

De man, die de bank van Monte Carlo deed springen, heeft zijn meester gevonden. Aan de roulette van Wiesbaden is een koelbloedige Wener verschenen, die acht avonden achtereen vrijwel niets anders deed dan in het Casino de fiches naar zich toehalen. Hij won 240.000 mark, vertelde de directeur met kennelijke spijt. Maar niet alleen in Wiesbaden, ook in de andere speelzalen in West-Duitsland verscheen de geheimzinnige Wener en joeg de casino-directeuren de schrik op het lijf. Men zegt, dat de fortuinlijke speler „het perfecte systeem" heeft gevonden, maar niemand kan zeggen, waarin dat „perfecte systeem" bestaat, indien het tenminste zou kunnen bestaan. De man is ongeveer veertig jaar oud, blond en zijn kleding is altijd „tiré à quatre épingles." Hij legt een ijzige kalmte aan de dag, terwijl de toeschouwers, die zich om hem heen aan de speeltafel verdringen, van zenuwspanning beven en aan hun sigaretten lange gloeiende punten zuigen. Onverstoorbaar en kennelijk op zijn gemak zetelt de speler aan de groene tafel achter het gebergte van veelkleurige fiches. Hij verlies zelfs zijn kalmte en gereserveerdheid niet, wanneer het lot hem een enkele maal niet gunstig is. Hij zet altijd hoog en het getal 14 heeft zijn bijzondere voorkeur. Hij begint altijd met 50.000 mark. De avond, waarop een verslaggever van United Press hem gadesloeg, wist hij dat op te werken tot 120.000 mark. Hij speelde door en sleepte tenslotte na enkele verliezen toch nog 40.000 mark zuivere winst in de wacht. Eens schrompelde zijn 50.000 mark in tot 5000, maar hij eindigde met 60.000 mark oftewel 10.000 mark winst. Het heet, dat hij zijn zaken heeft uitgebreid en in verschillende plaatsen tegelijk door anderen voor zijn rekening laat spelen. Zo zou zijn vrouw in Travemünde en een elegante dame in een casino bij Bonn voor hem de zaken waarnemen. De casino-eigenaren zouden hem graag weren, maar zo lang hij eerlijk speelt, kunnen zij dat niet doen. Aangezien roulette-winsten in West-Duitsland belastingvrij zijn, kan men begrijpen, dat de Wener zijn spelletje graag voortzet.

DE VERLEGEN VRIJGEZEL

door

P. G. Wodehouse

28)

Lange jaren had James Fletcher zich verbeeld, dat hij te hoog stond, om de felle driften van de gewone mens te ondergaan, maar nu de liefde hem te pakken had, had ze hem goed te pakken.

En dus: terwijl hij daar stond te luisteren naar die twee, werd hij zich bewust van een jaloezie zo heftig, dat hij zich niet langer beheersen, dat hij niet langer zwijgen kon. James Fletcher, de wijsgeer, bestond niet meer: voor hem in de plaats gekomen was er een andere James Fletcher, de afstammeling van mannen, die hun minnetwisten hadden uitgevochten met dikke knuppels; die geen tijd vermorsten aan rustig overleg, als zij een medeminnaar ontmoetten, maar op hem aanvielen als een karrevracht bakstenen en hun best deden, hem te verpletteren. Had men James Fletcher op dat moment voorzien van een berenhuid en hem zijn bril afgenomen, dan was hij de voorhistorische man geweest.

„Hé, zeg!" zei James Fletcher.

„Maar, May, je weet toch best, dat je me niet liefhebt...."

„Hé, zeg!" zei James Fletcher andermaal met smalend en dreigend geluid. En het werd stil.

De voorhistorische man zette zijn bril goed en bekeek zijn voormalige vriend met venijnige afkeer. Zijn vingers trokken, alsof hij naar een knuppel zocht.

„Wil jij eens even naar me luisteren?" zei James Fletcher. „En begrijp me goed. Denk je er om? Dat gewauwel van jou tegen dat meisje, over liefhebben en zo, hangt me de keel uit. Als je nog één kik geeft, krijg je mij aan je nek en dan kun je een mep op je bakkes krijgen, dat je kiezen door je stropdas naar buiten komen, snap je? Ik hou van haar, snap je? En ze gaat met mij trouwen, snap je? En met niemand anders, snap je? En als iemand wat anders wil beweren, mag hij wel eerst een briefkaartje aan zijn familie schrijven, waar hij begraven wil worden, snap je? Van jou houden, zij? Wat verbeeld je je wel! Ze stapt met mij in 't schuitje, snap je? Met mij!"

En de wijsgeer sloeg zijn armen over elkaar en wachtte op antwoord.

Dat bleef echter enige tijd uit. George Finch, niet gewend aan onbeheerste uitbarstingen van die kant, was compleet stom geslagen. Aan madame Eulalie bleef de taak, het debat voort te zetten.

„Jimmy!" kwam als een zuchtje haar stem.

James Fletcher vatte haar met een despotiek gebaar om haar middel. Hij kuste haar elf malen.

„Dus dat was dat!" zei James Fletcher.

„Ja, Jimmy."

„We gaan morgen trouwen."

„Ja, Jimmy."

„Je bent van mij!"

„Ja, Jimmy."

„Dan is 't goed," zei James Fletcher.

George kwam in beweging als een opgewonden stuk speelgoed.

„Wel gefeliciteerd, James!"

„Dank je, kerel, dank je."

De stem van meneer Fletcher klonk, alsof ze uit een nevelige verte kwam. Hij stond met zijn ogen te knipperen en wist niet goed, hoe hij 't had. De gist was uitgewerkt, het deeg sloeg in; James Fletcher met berenhuid en knuppel maakte snel plaats voor de Fletcher van de boekjes. Hij had een vaag bewustzijn, dat hij een beetje te onstuimig gesproken had, in woorden, die hij in kalmer ogenblikken nooit zou hebben gekozen. Maar toen werd hij de ogen van het meisje gewaar, twee ogen, met stralende verering op hem gevestigd, en hij betreurde niets.

„Dank je," zei hij nogmaals.

„May is een juweel van een meid," zei George. „Je zult eens zien, hoe gelukkig ze je maakt. Geloof mij maar gerust, ik weet er alles van. Wat ben je altijd lief voor me geweest vroeger, May!"

„O ja?"

„Nou zeg, dat zul je niet weten! Kun je je nog herinneren, dat ik altijd bij jou kwam, als er iets was dat me hinderde, en dat we dan samen op de sofa zaten voor de haard in jullie salon?"

„We waren altijd bang, dat er iemand aan de deur stond te luisteren."

„En je wist me altijd te troosten," zei George. „Er zat geen sleutel in de deur, maar we zetten er twee stoelen voor, boven op elkaar...."

„Nu moet 't maar eens uit zijn," zei James Fletcher, niet ten onrechte. „Misschien wil je er voortaan om denken, dat deze dame met mij verloofd is, Finch."

„O, best," zei George.

„Onthoudt 't maar goed," vervolgde James Fletcher. „En als 't later ooit mocht gebeuren, dat je een bescheiden bete kwam nuttigen in onze nederige woning, wees dan maar zuinig met je herinneringen aan de goede oude tijd. Sn — begrijp je, wat ik bedoel?"

„O ja, zeker."

„Dan zullen we de zitting maar sluiten. May moet onmiddellijk terug naar New York. en ik ga met haar mee. Zie maar, dat je iemand anders als getuige krijgt. En, je mag blij zijn, dat er nog iets van trouwen komt! Tot ziens, George. Ga je mee, lieveling?"

De two-seater reed al de oprijlaan door, toen James Fletcher zichzelf met de vlakke hand tegen het voorhoofd sloeg.

„Dat heb ik totaal vergeten," riep hij uit.

„Wat heb je vergeten, Jimmy-lief?"

„O, ik moest nog iets tegen George zeggen, lieveling. Wil je hier even op me wachten?"

James Fletcher liep haastig terug naar de hal en vond daar George.

„Zeg, George," zei hij, „er schiet me juist iets te binnen. Bel even voor Ferris, en zeg, dat hij in de kamer gaat waar de huwelijkscadeau's liggen. Hij mag er geen seconde vandaan gaan. Ze liggen daar open en bloot, dat is gevaarlijk! Je had er een detective bij op wacht moeten zetten."

„Dat waren we ook van plan," zei George, „maar meneer Waddington drong er zó op aan, dat mevrouw Waddington 't grote onzin vond. Maar ik zal 't Ferris direct zeggen."

„Ja, doe dat," zei James Fletcher.

Hij liep naar buiten, het grasveld op; en toen hij bij het bosje rhododendrons kwam, floot hij zacht.

Fanny stak een vragend gezicht naar buiten.

„Was er wat?" vroeg ze.

„O, ben je daar?"

„Ja, hier ben ik. Wanneer begint 't spul?"

„'t Gaat niet door," zei James Fletcher. „Er zijn dingen voorgevallen, waardoor onze kleine komedie overbodig wordt. U kunt dus naar huis en naar uw echtgenoot terugkeren."

„O ja?" zei Fanny.

Zij plukte een blaadje van een rhododendron en wreef het peinzend tussen haar vingers stuk.

„Ik heb eigenlijk niet zo'n haast," zei ze. „En ik vind 't hier wel prettig.. buiten en zo. De frisse lucht en de zon en de vogeltjes.... Ik denk, dat ik nog maar even blijf."

James Fletcher keek haar met een rustig lachje aan.

„Mij goed — als u daar zin in hebt!" zei hij. „Maar ik mag u wel even op een kleinigheid attent maken. Als u er soms over denkt, 't nog eens te proberen met die juwelen, kunt u er maar beter van afzien. Er staat van nu af een stevige butler in de kamer, om op te passen, dus u zoudt onaangenaamheden kunnen krijgen."

„O ja?" zei Fanny nadenkend.

„Ja."

„U denkt overal om, is 't niet?"

„Dank u voor 't compliment," zei James Fletcher.

x x x

HOOFDSTUK XI

George talmde niet. Wat James Fletcher aanried, was altijd het behartigen waard, maar nu scheen dat in nog hoger mate het geval te zijn dan anders. Hij belde om Ferris.

„O, Ferris," zei George. „Meneer Fletcher vindt het raadzaam, dat je hier in de kamer blijft, bij de huwelijkscadeau's, om er een oogje op te houden."

„Uitstekend, meneer."

„Voor 't geval dat iemand mocht proberen, ze te stelen, zie je."

„Jawel, meneer."

Wie zich opgelucht gevoelt, wordt spraakzaam.

Zo ook George. Hij had zin, om een medeschepsel bij een knoop te pakken en zijn tong de vrije teugel te laten. Was hem de keuze van dat medeschepsel overgelaten, dan was ieder ander hem liever geweest dan Ferris, want hij had de allereerste incidenten hunner kennismaking niet vergeten en meende in de houding van de butler nog steeds overblijfselen van antipathie aan te voelen. Maar Ferris was de enige aanwezige, dus keuvelde hij met hém.

„Aardig weertje, Ferris."

„Jawel, meneer."

„Een pracht van een dag."

„Ja, meneer."

„Prettige omgeving hier."

„Neen, meneer."

George keek ietwat verbluft.

„Zei je nee meneer?"

„Ja, meneer."

„O, ja meneer? Ik dacht dat je nee meneer zei."

„Ja, meneer. Neen, meneer."

„Dus je vindt 't géén prettige omgeving hier?"

„Neen, meneer."

„Waarom niet?"

„Ik heb er een zeker bezwaar tegen, meneer."

„Wat dan?"

„Ik ben aan een heel andere omgeving gewend, meneer. Ik heb vroeger gewerkt voor een heer, die op een kasteel woonde, in een droge, bosachtige omgeving.... Klein Dorenzate, als u er misschien van gehoord hebt."

„Vond je 't daar mooier?"

„Ik voelde me met het landschap en met de familie volkomen voldaan, meneer."

George had een gevoel, of de krul er bij hem uitging. In zijn opgeluchte stemming had hij gehoopt, dat Ferris zich had willen verwaardigen, de butler te laten wijken voor de vriend.

„Wat heb je dan tegen de streek hier?"

„Ik heb bezwaar tegen de muggen, meneer."

„Die zijn er toch niet zoveel?"

„Ik heb al bezwaar tegen één enkele mug, meneer."

George waagde nog een poging.

„Ze hebben 't beneden zeker erg druk allemaal over de bruiloft, hè, Ferris?"

„U bedoelt met „allemaal beneden"....?"

„De eh....het personeel.."

„Ik heb naar hun meningen niet geïnformeerd, meneer. Ik geef me heel weinig met mijn collega's af."

„Je hebt zeker bezwaar tegen ze?" vroeg George kittelorig.

„Jawel, meneer."

„Wat dan?"

De butler trok zijn wenkbrauwen op. Die lagere middenstand kon zo vragerig worden. Dat vond hij nooit prettig. Niettemin verwaardigde hij zich, antwoord te geven.

„Er zijn nogal wat Zweden bij, meneer, en de rest zijn Ieren."

„Heb je bezwaar tegen Zweden?"

„Ja, meneer."

„Wat dan?"

„Ze zijn mij te stijfhoofdig, meneer."

„En je hebt bezwaar tegen de Ieren ook?"

„Jawel, meneer."

„Wat dan?"

„Dat 't Ieren zijn, meneer."

George werd onrustig. Hij ging van zijn ene voet op de andere staan.

„Je hebt toch geen bezwaar tegen trouwpartijen, hoop ik, Ferris?"

(Wordt vervolgd)

Magere hockey-overwinning van C.H.C. op gehavend Asiento-team

Post VI. — Zondag jl. vond de — we mogen haast wel zeggen — regelmatige en traditionele ontmoeting plaats tussen C.H.C. en Asiento, waarbij laatstgenoemde, door omstandigheden wel zeer gehandicapt was door het gemis van enige prominente spelers en de C.H.C.-ploeg het ditmaal zonder Esser moest stellen.

De „babies" van het terrein af

Toch heeft dit geenszins invloed gehad op het felle en sportieve karakter, die deze wedstrijden altijd sieren en wij kunnen bijv. nog steeds met een vergulde vinger wijzen naar mannen als Bunte en Zeydel, die nog altijd het verrassende element in een eenzijdige strijd kunnen brengen.

Zo gebeurde het ook deze middag op Post VI, toen ongeveer 15 minuten na het beginsignaal een lange corner, keurig over links genomen op het Asiento-doel, door Zeydel meesterlijk omgegoocheld werd in een verrassend, doch houdbaar doelpunt, waarbij de Asiento-keeper, zoals het meestal met dergelijke corners gaat, machteloos belemmerd werd door een kluwen van spelers.

Na de „bully" gaf Asiento direct de toon aan, met een geraffineerde aanval over de rechtervleugel, die Ottenvanger haar fijn voorbereidde en bij wijze van spreken het middentrio panklaar voorlegde, doch de prima

Van de Curacaose sportvelden

spelende Prior, beschikkende over een uitstekende stick-techniek, stak letterlijk en figuurlijk steeds een stokje voor de dikwijls op maat gesneden voorzetjes.

Goed beschouwd was dit niet zó moeilijk, want waar bleef in dergelijke gevallen toch die Asiento-voorhoede?

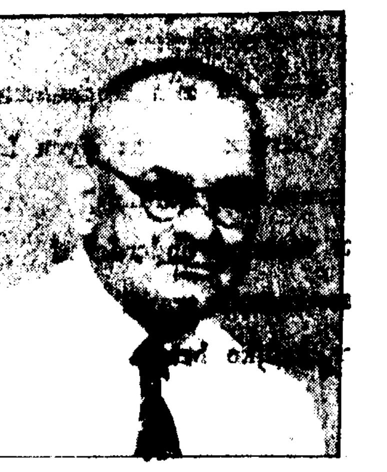
Met 1—0 ging de rust in en ook nà de hervatting bleef een gestadige druk op het Asiento-doel bestaan, af en toe verlicht door het subliem ingrijpen van Bunte en enige sporadische uitvalletjes van een — we schreven het reeds — machteloze Asiento-voorhoede, die toch nog na 23 minuten spelen in de tweede helft een korte corner wist te forceren, die bijna het C.H.C.-doel in de roos trof.

Toch kon C.H.C. deze stug ploeterende ploeg niet met een grote rege op de knieën brengen en behoudens een enkele vlotte aanval door het midden, welke met een daverend schot in het zijnet besloten werd en een enkele corner, verkeerde het Asiento-doel bij uitzondering in een paniekstemming.

Tot het eindsignaal toe bleef de strijd het aankijken waard en wij verzoeken, na het stof uit de ogen gewreven te hebben, het volgende: Mag de C.H.C.-keeper volgende keer op tijd komen en willen de mammies hun schattige babies zoveel mogelijk uit het gevaarlijke speelterrein houden.

Comité-Plesman aan de arbeid

Willemstad. — Het Comité tot het bewerkstelligen van oprichting van een nationaal monument van Dr. Albert Plesman is nu als volgt samengesteld; Ere-voorzitter Gezaghebber M. P. Gorsira, voorzitter S.A.L. Maduro, die Zaterdag j.l. gelijk wij reeds meldden, een medaille ontvingen uit handen van de heer Aler, president directeur van de K.L.M..

MONGUI MADURO
Voorzitter van het Comité

Voorts treedt in dit comité op mr. O. Burghardt, secretaris, Koster Jr. penningmeester; als leden de heren P. van Waard, (MLD), H.C.M. Hakkenberg van Gaasbeek, hoofd luchtvaartdienst Ned. Antillen, Dr. D.A. IJsselstijn, co-manager C.T.C. en de Adjudant van de Gouverneur, Kapitein R. Van de Beek.

Dit comité heeft reeds twee maal vergaderd, er is reeds een werkprogramma samengesteld.

Hedenavond de finale dames

Willemstad. — De R.C.C.-kampioenschappen worden met onverminderde ijver voortgezet en hedenavond valt reeds de beslissing in de dames-afdeling, want om 19.30 uur treden voor de finale mevr. Nijboer en mevr. Damsteegt tussen de lijnen.

De overige uitslagen luidden, voor wat de heren betreft, als volgt:

Brakke wint van Plaate met 8—6 2—6 en 8—6; Hinds wint van Chumaceiro met 5—7, 6—3 en 6—3; R. Pimentel wint van H. Bakhuis met 6—4, 4— en 6—1; Brakke sloeg Flores met 8— en 6—2, terwijl Berkely Hinds klopte met 8—6, 16— en 6—1.

Basketball wedstrijden uitgesteld

Willemstad — Naar ons werd medegedeeld, zijn de Basketballwedstrijden van hedenavond uitgesteld tot morgenavond. De wedstrijden, die hedenavond in het Bargebad zouden worden gespeeld, gaan ous morgenavond door.

Millionarios komt (nog) niet

Willemstad. — Juist te laat voor publicatie in onze editie van gisteren vernamen wij dat de manager van de Colombiaanse voetbalploeg „Millionarios" telefonisch de C.V.B. heeft doen weten, dat de papieren van verschillende spelers niet in orde gekomen waren en zij deshalve niet konden komen. Het betreft hier een vergunning tot het verlaten van het land.

Waarschijnlijk gaat de wedstrijd Vrijdag a.s. door.

De Postduiven vlogen weer

Willemstad. — Gisteren hield de Vereniging van Postduivenhouders *„De Snelvlucht"* de vierde uit een serie van 5 wedvluchten voor Jonge duiven. Elf liefhebbers namen aan deze wedvlucht deel met een totaalaantal van 90 duiven.

De uitslag was als volgt:
v/d Ham, 1, 6, 9, 11, 19, 22, 28
van Lit, 2, 7, 16, 18, 26
Willems, 3, 5, 8, 12, 23
Hofmans, 4
Gebr. Rober, 10, 15, 24, 30
Boelhouwer, 13, 17, 29
Ellis, 14, 25
Zieck, 20, 27
Comb. Anemaet-de Boef, 21

De stand na deze vierde wedvlucht is:

Voor het *Kampioenschap „Onaangewezen vogels"*

Willems	716	punten
van Lit	663	„
Boelhouwer	588	„
Ellis	516	„
v/d Ham	352	„
Hofmans	343	„
Vis	295	„
Gebr. Rober	275	„
Comb. Anemaet-de Boef	244	„
Zieck	173	„
Paulina	78	„
v/d Plaat	30	„

Voor het *Kampioenschap „Aangewezen vogel"*

Willems	372	punten
van Lit	337	„
Ellis	247	„
Hofmans	180	„
Gebr. Rober	152	„
Boelhouwer	136	„
v/d Ham	123	„
Zieck	35	„
Paulina	31	„
v/d Plaat	18	„

Voor de *„Lucky Strike beker"*

Willems	388	punten
van Lit	355	„
Boelhouwer	318	„
Ellis	306	„
Hofmans	298	„
v/d Ham	193	„
Gebr. Rober	169	„
Comb. Anemaet-de Boef	184	„
Vis	162	„
Zieck	126	„
Paulina	52	„
v/d Plaat	21	„

De hoogstgemiddelde snelheid op deze wedvlucht behaald was 760,758 meter per minuut.

Tevens werd de beslissings-wedvlucht om het Kampioenschap „Aangewezen vogel" voor Oude duiven vanaf Bonaire gevlogen door dhr Jolen en van Lit. Deze wedvlucht werd gewonnen door dhr Jolen met een gemiddelde snelheid van 1642,170 meter per minuut, terwijl dhr van Lit een gemiddelde snelheid noteerde van 1641,732 meter per minuut, hetgeen theoretisch hier op neer komt dat dhr Jolen zijn duif 3/4 seconde eerder constateerde.

Het huwelijk van de dag was dat tussen Sally Fuhring en Wim Statius Muller

Ontvangst PCJ (25 meter) uitstekend

Willemstad. — Naar wij uit eigen ondervinding, en van vele lezers hoorden, is de ontvangst van de PCJ, Radio Nederland Wereldomroep Hilversum, aanmerkelijk beter geworden sinds men enige dagen geleden besloten heeft uit te zenden op de 25 meter band. Wij hebben gisteren met plezier zitten luisteren naar de programma's. Zondagavond beluisterden wij het „Happy Station" programma van de Nederlandse omroeper, Edward Startszs. In het Spaans, dan Duits en later in het Engels en Frans converseerde hij vlot. Hij groette bijv. een Braziliaanse familie in het Portugees en vertelde een mopje, bestemd voor een Italiaanse emigranten familie in Peru, in het Italiaans.... Een uitstekende linguist!

De ontvangst van de gewone uitzending voor de West die Zondagavond om 18.30 uur begon en een Godsdienstige uitzending, nieuws, Muziek en sportverslagen omvatte, was ook zeer goed te noemen. Wij hopen dat het contact tussen de Antillen en het Moederland middels de PCJ goed, zal blijven.

ARUBA

Inwijding beeld O.L.Vr. van Coromoto

San Nicolaas. — Op Zondag 27 Juni a.s. zal het nieuwe beeld van „La Virgen di Coromoto" voor de kerk van Santa Teresita te San Nicolaas plechtig gewijd worden.

's Middags om half vijf wordt het beeld in processie vanaf het huis van Sr. Hosé Dirksz, Bernhardstraat 106, naar de kerk gebracht, waar de wijding plaats vindt. De verenigingen, die aan deze processie zullen deelnemen, worden vriendelijk verzocht hun vlaggen mee te dragen. Het nieuwe beeld, dat een geschenk is van een aantal parochianen, zal geplaatst worden achter in de kerk, tegenover de doopkapel.

Blijde communsie feesten

San Nicolas. — Te San Nicolas en omgeving heerste er in vele gezinnen grote vreugde Zaterdag, daar vele kinderen hun eerste H. Communie deden. Zoals gebruikelijk werd des avonds flink gefeest en de danslustigen konden hun hart ophalen. In de parochie van San Teresita te San Nicolas was het Zaterdag een enorme drukte, toen 330 kinderen hun eerste H. Communie deden. Het was een stralende stoet van jongens en meisjes, die in hun prille onschuld God voor het eerst in hun hart ontvingen.

De meisjes, gehuld in wolken van gen: De meisjes, gehuld in wolken van kant en satijn, de jongens in hun witte pakjes riepen weer in het geheugen van de groten terug die blijde dag uit hun eigen kinderjaren.

Des middags om vijf uur was het Kinderlof met oplegging van de Scapulier Medaille Met dergelijke plechtigheden is het vooral duidelijk te zien, dat de kerk de uitbreiding niet langer kon uitstellen. De geestelijken en de parochianen, zoals gelukkig overal op ons eiland te zien is, ontbreekt het niet aan activiteit en het is dan ook hier aan te danken dat in October de Sint Theresiakerk te San Nicolas aan meerdere parochianen plaats zal kunnen bieden.

Filmavond

Oranjestad. — De Gouv. Filmdienst zal twee filmvoorstellingen geven, speciaal voor kinderen en wel op Woensdag 23 en Donderdag 24 Juni, in het Cultuurcentrum te Oranjestad De aanvang is gesteld op 19.00 uur.

Vertoond worden:

„Pantry Panic"; hevige avonturen van Woody Woodpecker.

„Stray Lamp": Leticia, het lammetje wordt gegrepen door Elmar, de arend en meegevoerd naar zijn nest, hoog op de rotsen. Gelukkig wordt Leticia gered door haar beschermer, Barnaby de hond.

Voorts zien wij prachtige filmopnamen van allerlei wilde dieren, zoals nijlpaarden, krokodillen, antilopen, olifanten enz. enz.

Wat vier jongens midden in de nacht alzo kunnen beleven, zullen wij eveneens kunnen aanschouwen.

„Holiday Land"; alle feestdagen van het jaar op parade, totdat.... luie Scrappy wakker wordt.

„Spills and splashes", diverse manieren om zoveel mogelijk plezier in het water te hebben.

„A doggone mixup", van Herbert, de hond, die zijn baas heel wat moeilijkheden bezorgd

Scheepvaart

23 Juni: Santa Clara van New York naar La Guayra.

Het bestuur van de F.I.F.A.

Bern. — De 79-jarige R.W. (Billy) Seeldrayers van België is gekozen tot voorzitter van de F.I.F.A. als opvolger van de 80-jarige Jules Romet uit Frankrijk, die deze functie 35 jaar lang heeft bekleed. Naar verluidt zal Seeldrayers, die tevens voor België lid is van het Internationale Olympische Comité, slechts twee jaar de functie van voorzitter bekleden.

Eveneens werden vijf ondervoorzitters gekozen. Deze zijn A. Drewry (Engeland), V. Grattinik (Rusland), R. Peluffo (Argentinië), E. Thommen (Zwitserland) en Karel Lotsy (Nederland). De negen leden van het bestuur zijn: C. McGuire (V.S.), M. Bianchi (Chili), M. Maduro (Curaçao), A.L. Lafage (Frankrijk), C. Barassi (Italië), M. Andrejevitic (Joegoslavië), B. Lange (Zweden), Abdel Aziz Abdalla Salem (Egypte) en Jack Skinner (Hong Kong).

Na een verhitte discussie over de verkiezing der Aziatische en Afrikaanse bestuursleden, waarbij het Zuidamerikaanse blok in de oppositie was, werd de kwestie aan stemming onderworpen, hetgeen met een geringe meerderheid leidde tot hun verkiezing.

Fangio won door uitvallen van Farina

Brussel. — Op het circuit van Spa won de Argentijn Fangie met Maserati de Grote Prijs van België, meetellend voor het wereldkampioenschap renwagens, over 509 km. in 2 uur ruim 44 minuten: zijn gemiddelde snelheid was ruim 185 km per uur, hetgeen een nieuw wedstrijdrecord betekende.

Tweede werd de Fransman Trintignant met Ferrari, derde de Brit Stirling Moss met Maserati en vierde de Argentijn Gonzales met Ferrari.

Kort na de start vloog de Maserati van de Argentijn Mieres in brand, waarbij Mieres lichte brandwonden op de rug opliep, waardoor hij de strijd moest staken.

Na de eerste ronde moest de Argentijn Gonzales opgeven wegens motorpech van zijn Ferrari, maar later verving hij de Brit Hawthorn, die onwel was geworden, aan het stuur van diens Ferrari.

De wedstrijd was een heftig duel tussen Fangio en Farina (Ferrari) waarbij de rivalen om beurten aan de kou stonden tot Farina in de veertiende ronde door motorpech uitgeschakeld werd. Fangio won daarna zonder forceren.

Joanne Patino, de vrouw van een van de zonen van de rijke tinkoning, die enige tijd geleden op mysterieuze wijze uit een kliniek in Rome verdween, schijnt in Londen gesignaleerd te zijn.

Dubbel feest voor Opa Schram als hij uit Rome terugkeert

Driebergen. — „Opa" Schram, de 67-jarige wandelaar uit de Nederlandse gemeente Driebergen, die een voettocht heen en terug naar Rome maakt, is volgens de laatste verichten de Italiaans-Franse grens gepasseerd op zijn terugreis naar Nederland.

In Genua heeft hij te kennen gegeven voornemens te zijn zijn oorspronkelijk uitgestippelde route te wijzigen. Hij wilde verder de kust langs wandelen in de richting van Frankrijk en via dat land en België terugkeren. Volgens het oude schema zou de reis door Zwitserland (Genève) worden voortgezet. Hij wil echter tijdig terug zijn om mee te kunnen doen aan de vierdaagse, waaraan hij dan voor de dertiende keer deelneemt.

Het schaarse nieuws, dat men thuis van hem had ontvangen, bevatte het verzoek voorbereidingen te treffen voor zijn deelneming aan de vierdaagse.

Het staat vast, dat „opa" Schram zijn tocht in Driebergen zal beëindigen. Zijn familie zal binnenkort naar Almelo verhuizen, zodat opa bij zijn terugkomst eigenlijk Driebergenaar- af is. Maar hij wil zijn tocht van meer dan 3000km. besluiten op hetzelfde punt als waar hij begon: voor het raadhuis van Driebergen. Als de reis goed wordt besloten dan zal ook Almelo zich niet onbetuigd laten.

Men heeft daar het voornemen te kennen gegeven „opa" Schram, als hij per trein in zijn nieuwe woonplaats arriveert, op feestelijke wijze van het station af te halen. Dat wordt voor „opa" straks bij aankomst dus dubbel feest.

Toestand in Guatemala City gespannen

Regeringsstrijdkrachten zetten tegenoffensief in

Studenten te Havana en Buenos Aires organiseerden een „Dag van steun"

Guatemala. — De Guatemalaanse legerleiding heeft bekend gemaakt, dat de regeringsstrijdkrachten op twee punten van het door de opstandelingen binnengevallen gebied, namelijk in het gewest Zacapa en in de omgeving van de door de rebellen bezette haven Puerto Barrios, een tegenoffensief hebben ingezet. Het verloop is bevredigend; de rebellen trekken zich terug, aldus het communiqué. De regeringstroepen werden met particuliere auto's naar het front gebracht.

In de hoofdstad van Guatemala heerst een gespannen en sterk anti-Amerikaanse steer. De Amerikaanse ambassade heeft meegedeeld evacuatie-plannen uit te werken voor de 1.200 Amerikaanse burgers en hun gezinsleden, die in Guatemala wonen. De Amerikaanse ambassade noemde de toestand „zeer ernstig" en vreesde, dat, wanneer de regeringstroepen een nederlaag zouden lijden, boeren en arbeiders represailles op Amerikaanse burgers zouden nemen.

Volgens berichten uit de hoofdstad is het leger trouw aan president Arbenz.

De studenten van de universiteit van Havana houden vandaag een „Dag van steun" aan Guatemala. Zij willen president Arbenz benoemen tot ere-voorzitter hunner organisatie als teken van sympathie voor zijn bewind.

Een soortgelijke demonstratie, die de federatie van Amerikaanse studenten met 500 studenten uit Latijns-Amerikaanse landen gisteren te Buenos Aires had willen houden, werd door de Argentijnse politie verboden.

A.F.P. meldt uit Quito, dat de diplomatieke vertegenwoordigers van de Amerikaanse staten op het ministerie van buitenlandse zaken werden ontboden, waar de minister zijn bezorgdheid en die van de Ecuadoriaanse regering uitte over de gebeurtenissen in Guatemala, „die invloed kunnen hebben op de tot nu toe geldende beginselen voor de betrekkingen tussen de Amerikaanse staten onderling, namelijk het principe van niet-inmenging in binnenlandse aangelegenheden".

Ook de Argentijnse minister van buitenlandse zaken zei aan verslaggevers, dat hij voortdurend in verbinding staat met de diplomatieke vertegenwoordigers in de Middelamerikaanse hoofdsteden en dat de Argentijnse regering de gebeurtenissen in Guatemala met bezorgdheid gadeslaat.

De Nederlandse regering heeft aan de regering der Verenigde Staten laten weten, dat zij geen toestemming geeft om schepen, die onder Nederlandse vlag naar Guatemala varen, te laten aanhouden door eenheden van de Amerikaanse marine. Van welingelichte zijde vernam het A.N.P., dat zich in de practijk geen gevallen voordoen van vervoer van wapenen naar Guatemala in Nederlandse schepen.

Nationalistisch China lid van de FIFA

Bern. — De F.I.F.A. heeft Nationalistisch China als lid toegelaten ondanks de krachtige bezwaren van communistisch China, dat reeds lid van de organisatie is. Eenendertig van de 49 gedelegeerden, die het 29ste congres van de F.I.F.A. bijwonen, spraken zich voor toelating van de Nationalistische Voetbalbond op Formosa uit. Tevens werden Hongkong, Malakka en Cambodja toegelaten.

Voor de stemming zei Li Men Hwa, de afgevaardigde van communistisch China, bezwaar te hebben tegen de toelating van nationalistisch China, niet vanwege poltieke meningsverschillen, maar omdat een dubbele vertegenwoordiging van één land in strijd was met de reglementen.

Stormloop op de bank van San Marino

In de kleinste en oudste republiek ter aarde, in San Marino (gelegen nabij de Adriatische Zee ter hoogte van Rimini, is bij de laatste verkiezingen de regering omgegaan: Een en dertig illustere heerschappen van de Consiglio Grande e Generale zijn sociaal-communist, acht en twintig heerschappen behoren tot democratische partijen.

De sociaal-communisten hebben plotseling een wetsontwerp ingediend en gezien hun meerderheid van drie stemmen, het voorstel er door gekregen: over twee maanden zal de Grote en Algemene Raad de benoeming aan zich trekken van de president en de drie raadsleden van de Spaarbank van San Marino, die tevens als nationale bank fungeert. Naast het bestuur komt een contrôle-orgaan van de regering, bestaande uit drie leden, welke de „meest uitgebreide bevoegdheden" zullen bezitten. Tot heden werden president en raadsleden democratisch gekozen door de vergadering der beleggers, een contrôlecommissie bestond niet.

De wet heeft grote beroering gebracht onder de bewoners van het nog geen 20.000 zielen tellende staatje. De bank van San Marino verheugde zich in een groot vertrouwen, zowel binnen de republiek, als in geheel Italië. Zij is o.m. verbonden met de Ital-Casse en met Italië bestaat er vanzelfsprekend een algehele monetaire unie. Binnen het eigen territoir echter is de bank vrij, maar de nauwgezette leiding heeft alle „buitenlandse" aanbiedingen tot het doen van duistere transacties immer standvastig geweigerd. De inwoners van San Marino — zij mogen dan in meerderheid communistisch gestemd hebben — zijn ernstig bezorgd, dat hun spaarbank en enige bank nu instrument in handen der communistische regering wordt. De stormloop op de loketten is het bewijs voor deze angst. Geruststellende verklaringen van het staatssecretariaat bleven geheel zonder effect.

Hoe vervelend het voorval ook is voor de burgers van stad en land van San Marino, het bovenstaande zou slechts nieuws zijn voor de absolute komkommertijd, als aangename en toch leerrijke afwisseling met verhalen over de zeeslang, als niet door deze bank-putch San Marino in de grote politiek terecht gekomen was.

Begeven wij ons naar het Viminaal te Rome, waar minister Scelba arbeidt. Deze minister gold en geldt in Italië voor iemand, die weet, wat hij wil en taai doorzet, hetgeen hij wil.

Nog onlangs meldde de Italiaanse regering, dat er ernst gemaakt zal worden met enkele financiële zaken. Dat is in de eerste plaats: de belastingontduiking. Op affiches en postzegels, in de krant en door de radio werd de Italianen duidelijk gemaakt, dat het nu uit moet zijn met het bestaande grote euvel de cijnspenningen in de beurs te houden. Een sanctie van vele maanden onherroepelijke gevangenisstraf zet dit onderricht kracht bij. 31 Maart was de laatste dag van inlevering van het aanslagbiljet en de kranten meldden, dat de regering een riant succes geboekt heeft, want al moge het hier nog slechts om een eerste stap gaan, deze stap werd voordien door vele Italianen angstvallig en met goede resultaten gemeden. Dat was één.

Het tweede punt, dat het kabinet Scelba grondig zal doen uitpluizen, is de herkomst van duistere inkomsten. Politiek is dit incidenteel heel wat belangrijker, dan fiscaal of economisch. Want onderzocht wordt thans niet slechts hoe de communistische partij aan zijn ongelimiteerde bedragen komt, maar tevens gaat Scelba de mazen van het legale net toehalen en de semi-legaal vloeiende bronnen stoppen. Hoe de communisten hier aan hun geld komen, is in grote trekken bekend: zij hebben zich practisch meester gemaakt van het geldverkeer met de landen achter het IJzeren Gordijn, via in werkelijkheid èn via slechts op geduldig papier bestaande handelsfirma's.

Al duurt het lang voor een wetswijziging of maatregel van algemeen bestuur in Italië effectief wordt, de voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast en de communisten deden alvast een tegenzet. Het begon ermee, dat de secretaris van de communistische partij van San Marino, de heer Gildo Gasperoni, een toertje ging maken door de volksdemocratieën en pelgrimeerde naar Moskou. In diezelfde tijd toefde in San Marino toevallig de hoogedelgestrenge Luigi Longo, vice-secretaris-generaal der Italiaanse communistische partij en C.P.-lid der Tweede Kamer. De hoogedelgestrenge Arrigo Boldrini (C.P.-lid der Tweede Kamer) had juist een 14-daagse vacantie nodig in San Marino en voor de gezelligheid tenslotte bezochten verscheidene C.P.-heren een dagje beide collega's op de Monte Titiano. Nauwelijks was de partijsecretaris terug op vaderlandse bodem en waren de Italiaanse buitenlanders verdwenen, of de communisten, trouw gesteund door de extreem-socialisten, deden het voorstel tot nationalisering van de bank.

De mensen in San Marino, koppige, hard werkende agrariërs, hebben zorgen om hun soldi. En wellicht denken de slimsten onder hen spijtig, dat dit de consequenties zijn van de Marxistisch-Leninistische leer. Maar in Moskou en Rome weten ze, dat de nationalisatie van het peuterbankje in het peuterstaatje alleen maar een dienstige pion was in hun spel. Als Scelba slaagt, is de uitwijkhaven al geprepareerd.

Wat nu? San Marino annexeren? Dat doet Scelba niet, want, hoe wonderlijk ook, dat is nog niemand gelukt, geen kiezers, geen pausen of bisschoppen, geen Garibaldi en geen Mussolini. San Marino annexeren betekent Sant Marino eerst uitmoorden. Wat de Italiaanse regering zou kunnen doen, is San Marino, nu ook economisch en financieel geheel als buitenlandse mogendheid gaan behandelen, met douane, monetaire bepalingen, deviezenzaken en al die dingen meer, waar West-Europa in de practijk nog steeds een meester in is.

DE REDERIJ MET DE RODE STER

Holland-Amerika Lijn in proces gewikkeld om de verdiensten van twee - eens bekende - oceaanstomers

(Van een medewerker)

Voor een rechtbank in New York wordt op het ogenblik een proces gevoerd, waarbij een grote Nederlandse Scheepvaartmaatschappij, de Holland-Amerika Lijn te Rotterdam, een Duitse reder, die thans Amerikaans staatsburger is, en een Amerikaanse bank de voornaamste partijen zijn. Achtergrond van deze merkwaardige rechtszaak vormen twee grote passagiersschepen, die men thans in geen enkele haven meer tegen zal komen, want zij zijn sinds lang de weg van alle schepen gegaan, maar die in de jaren tussen de beide wereldoorlogen grote bekendheid genoten op de transatlantische route.

De „Pennland" en de „Westernland", twee kort na de vorige oorlog in Groot-Brittannië gebouwde 13.000-tonners, hebben tot de laatste oorlog altijd gelukkig gevaren. Hetzelfde kan men echter niet zeggen van de eigenaars van deze thans wat ouderwets aandoende mailboten met hun twee, aan de te Willemstad welbekende „Simon Bolivar" herinnerende, hoge pijpen. Gebouwd voor de White Star and Dominion Line, een Engelse rederij, werden zij in 1923 overgedaan aan de Leyland-Line en in de vaart gebracht in de zogenaamde Red Star Line. Alle drie bekende Engelse maatschappijen, die echter in de jaren na 1918 gecontroleerd werden door Amerikaans kapitaal.

De Red Star Line onderhield van ouds een vaste dienst voor het vervoer van passagiers en vooral landverhuizers van de Belgische haven Antwerpen naar New-York en terug. Duizenden emigranten uit Polen, Oostenrijk-Hongarije en andere Oost-Europese landen zijn, sinds het begin van deze eeuw, met schepen van de Red Star Line van Antwerpen, waar zij per trein arriveerden en in loodsen overnachtten, naar de Nieuwe Wereld gebracht, waar voor velen van hen ook een nieuw en gelukkiger leven begon.

Hoewel in de twintiger jaren het aantal emigranten langzaam terug begon te lopen, hadden de „Westernland" en de „Pennland" geregeld emplooi. In België beschouwde men de twee schepen met de rode ster op een witte band op de schoorsteen min of meer als eigen bezit. Ze waren geregeld in de haven van Antwerpen te zien en hoorde tot de grootste vaartuigen, die hier losten en laadden. Talloze Belgen en Amerikanen van Belgische afkomst kozen dan ook de „Westernland", de „Pennland" of andere schepen van de Red Star Line voor hun overtocht over de oceaan.

Dat bleef zo, toen de Duitse reder Arnold Bernstein — een bekende figuur in financiële en scheepvaartkringen in Noord-Duitsland — in 1935 de Red Star Line overnam. Kort daarop beschuldigde het Hitler-regime Bernstein ervan bij deze transactie de deviezen-bepalingen van het Derde Rijk overtreden te hebben. Hij zou Duitsland voor 2 millioen mark hebben benadeeld en werd deswege opgesloten in een concentratiekamp. Door zijn gevangenschap kon Bernstein aflossing en rente van een hypotheek van anderhalf millioen dollar, die een Amerikaanse bank op de schepen van de Red Star Line had verleend, echter niet aflossen.

Tragedie in Hitler-Duitsland

Wat hierna volgde is één dier tragedies, zoals er zich in de kringen van Duitse ondernemers, die niet met het nationaal-socialisme sympathiseerden, of die, zoals Bernstein, van Joodse afkomst waren, zoveel hebben afgespeeld. Bernstein werd er, onder bedreiging met de dood, naar hij thans te New York verklaarde, toegebracht zijn schepen af te staan aan een Duits beheerder, die ze weer overdeed aan de Amerikaanse bank, die er hypotheek op had verleend.

Ondertussen voeren de „Westernland" en de „Pennland", ongeacht de moeilijkheden, waarin de Red Star Line verkeerde, regelmatig in de lijndienst Antwerpen—New York.

Dat bleef zo, toen in de herfst van 1939 de Holland-Amerika Lijn te Rotterdam beide schepen overnam van de Amerikaanse Bank. Onder de vlag van de Nederlandse rederij voeren beide schepen, geregeld volgeboekt, de gehele eerste oorlogswinter op de transatlantische route, tot de inval van de Duitse legers in Nederland en België daaraan een einde maakte.

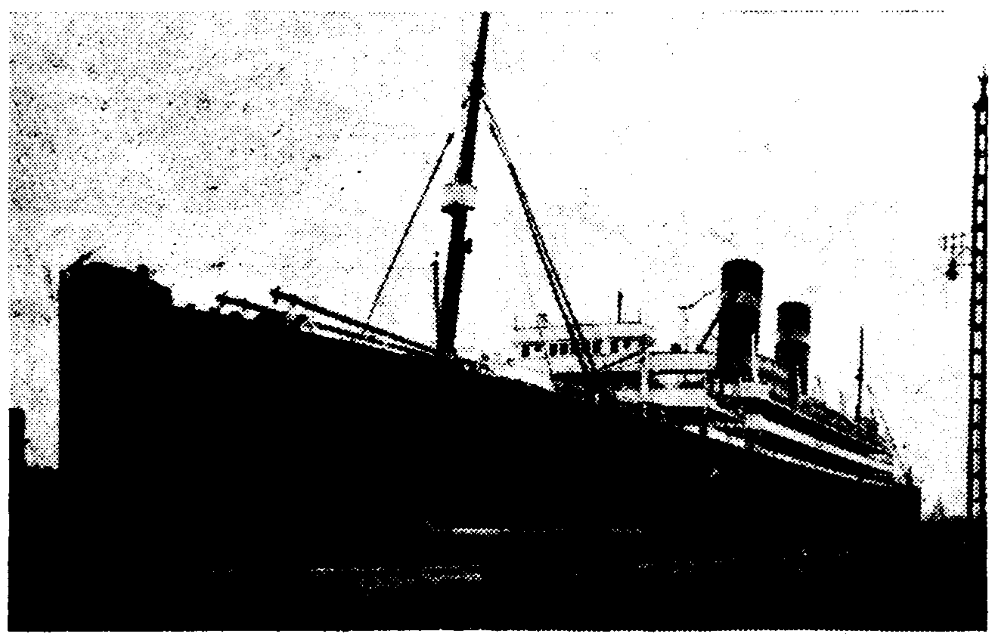
Beide schepen konden, stampvol passagiers, Antwerpen verlaten vóór de Duitsers de haven bezetten. Daar werden beide oceaanstomers onmiddellijk ingeschakeld in de geallieerde oorlogvoering. De „Pennland" werd troepenschip. Zij vervoerde Franse troepen naar Afrika, Duitse en Italiaanse burger-geïnterneerden naar Jamaica en troepen van Canada naar Engeland.

In het voorjaar van 1941 was de „Pennland" ingedeeld bij een groot konvooi, dat de geallieerde troepen en burgers uit Griekenland moest evacueren. Nog vóórdat het schip évacué's aan boord had genomen, werd het echter getroffen door Duitse vliegtuigbommen. Kort daarop zonk het. De „Pennland" was het grootste schip van de Holland-Amerikalijn, dat in de oorlog verloren ging. De „Westernland" vervoerde aanvankelijk ook troepen, maar werd in 1941 als reparatieschip overgenomen door de Engelse Marine.

H.A.L. handelde in goed vertrouwen

Maar de wereld zou nog meer van deze schepen vernemen. Na de oorlog stelde Arnold Bernstein, inmiddels Amerikaans staatsburger geworden, talrijke pogingen in het werk schadevergoeding te krijgen voor de schepen, die hij vóór de oorlog onder dwang moest afstaan. Van de Holland-Amerika Lijn vordert hij thans een bedrag van 12 millioen dollar, zijnde de inkomsten, die de Nederlandse rederij met de exploitatie van de „Westernland" en de „Pennland" zou hebben verworven. De Holland-Amerika Lijn op haar beurt stelt de Amerikaanse bank, van wie zij de schepen destijds in goed vertrouwen heeft gekocht, aansprakelijk voor dit bedrag.

Men neemt aan, dat het proces geruime tijd zal duren, tenzij een minnelijke schikking wordt bereikt. In de internationale scheepvaartwereld volgt men met de grootste aandacht het verloop van deze uiterst ingewikkelde juridische affaire, waarvan twee bekende oceaanstomers zo niet de inzet, dan toch de achtergrond vormen.

De „Westerland", die vóór de oorlog tezamen met de „Pennland" een vaste transatlantische dienst verzorgde. Over het geld, dat met deze schepen werd verdiend, wordt thans een proces gevoerd, waar ook de Holland—Amerilka Lijn bij betrokken is.

Rode Spionnage

Italiaanse generaals lid van communistische partij?

Een vooraanstaande figuur uit het Italiaanse verzet, Edgerdo Sogno, heeft op een persconferentie zes met name genoemde Italiaanse generaals en vier hooggeplaatste functionarissen van het ministerie van defensie ervan beschuldigd, actief lid te zijn van communistische organisaties.

Op de persconferentie, welke handelde over de communistische spionnage in Italië, heeft Sogno, die aan het hoofd staat van het anti-communistische „Comité voor Vrede en Vrijheid", tevens gezegd, dat communistische agenten micro-films van geheime documenten uit het Italiaanse ministerie van Buitenlandse Zaken hebben gesmokkeld.

Hij zeide over bewijzen te beschikken, dat de communistische leiders aan hun mensen in het parlement verzocht hadden om militaire en economische inlichtingen te verzamelen. Sogno zeide te hopen, dat zijn verklaringen de regering van premier Mario Scelba er toe zouden brengen, meer vast besloten tegen de communistische dreiging op te treden.

Voorts vertelde hij, dat de communistische partij geheime instructies gestuurd heeft aan haar leden, die voor hun nummer op moesten komen, om te trachten een gespecialiseerde opleiding te krijgen in het bijzonder bij de tank-eenheden. Zij konden zodoende „een militaire opleiding krijgen op kosten van de regering". Zij moesten tevens trachten „minachting" tegenover de officieren aan te kweken zonder zelf ook maar een moment de discipline uit het oog te verliezen.

Sogno, die tevens hoofdredacteur is geweest van het bekende Milanese blad „Corriere Lombardo", zeide met kalme stem, bewijzen in handen te hebben, dat de communistische senator Edoardo d'Onofrio, die hij beschreef als het hoofd van de communistische spionnage in Italië, communistische parlementsleden verzocht had om hun positie te benutten om inlichtingen van militaire, politieke en economische aard voor hem te verzamelen. Volgens Sogno hadden de gevraagden vrijwel allen hierin toegestemd.

„Ik daag de communistische afgevaardigden uit om een proces tegen mij te beginnen wegens mijn beschuldigingen, dat zij spionnen en verraders zijn, maar dat durven zij niet, want zij weten, dat ik over al het nodige bewijsmateriaal beschik", aldus Sogno.

Knoeierijen bij de Militaire Administratie

's-Gravenhage. — In het verslag van de Algemene Rekenkamer van 1953 wordt gezegd dat bij de wisseling in het commando Landmacht Suriname bleek, dat bij verschillende onderdelen van het militaire apparaat aldaar kleine zogenaamde „zwarte kassen" bestonden geheel buiten verantwoording van de militaire kashouder en de normale contrôle bleven waarvan het bestaan voor de Algemene Rekenkamer was verborgen gehouden. De kassen werden gevormd uit de verkoop van afgekeurde of onbruikbare materialen. Meestal werd het geld gebruikt voor de aankoop van nieuw materiaal maar in een geval werd uit deze kas een bedrag van SF. 500.— betaald aan een luitenant voor een vermeende schade aan zijn privé auto. Bovendien was door zijn commandant een ordonnantie waarbij deze luitenant SF. 299 ten laste was gelegd, ingetrokken. Het college oordeelde dat de luitenant, die inmiddels gemobiliseerd is, het bedrag van SF. 299 moest terugbetalen terwijl de commandant het bedrag van SF. 500 moest vergoeden.

Tegen de specialisatie

Paramaribo. — De Kamer van Koophandel en Fabrieken heeft zich met vijf stemmen tegen één uitgesproken voor gedifferentieerde winkelvergunning, waarmee een netelige kwestie in haar slotfase is gekomen.

Op het ogenblik circuleert onder de handelaren een lijst, waarop reeds meer dan 400 handtekeningen van groot- en kleinhandelaren voorkomen, die tegen gedifferentieerde vergunningen zijn. De bedoeling van deze lijst is haar toe te voegen aan een request, dat de regering zal vragen geen differentiatie in te voeren.

De kwestie, waar het om gaat, is, dat tot dusver het systeem van algemene winkelvergunningen bestond. De houder van zulk een vergunning kan in zijn winkel alle mogelijke goederen en waren verkopen, van kruidenierswaren af tot lingerie toe. Differentiatie zou betekenen, dat een vettewarier (kruidenier) geen manufacturen meer in zijn winkel mag verkopen.

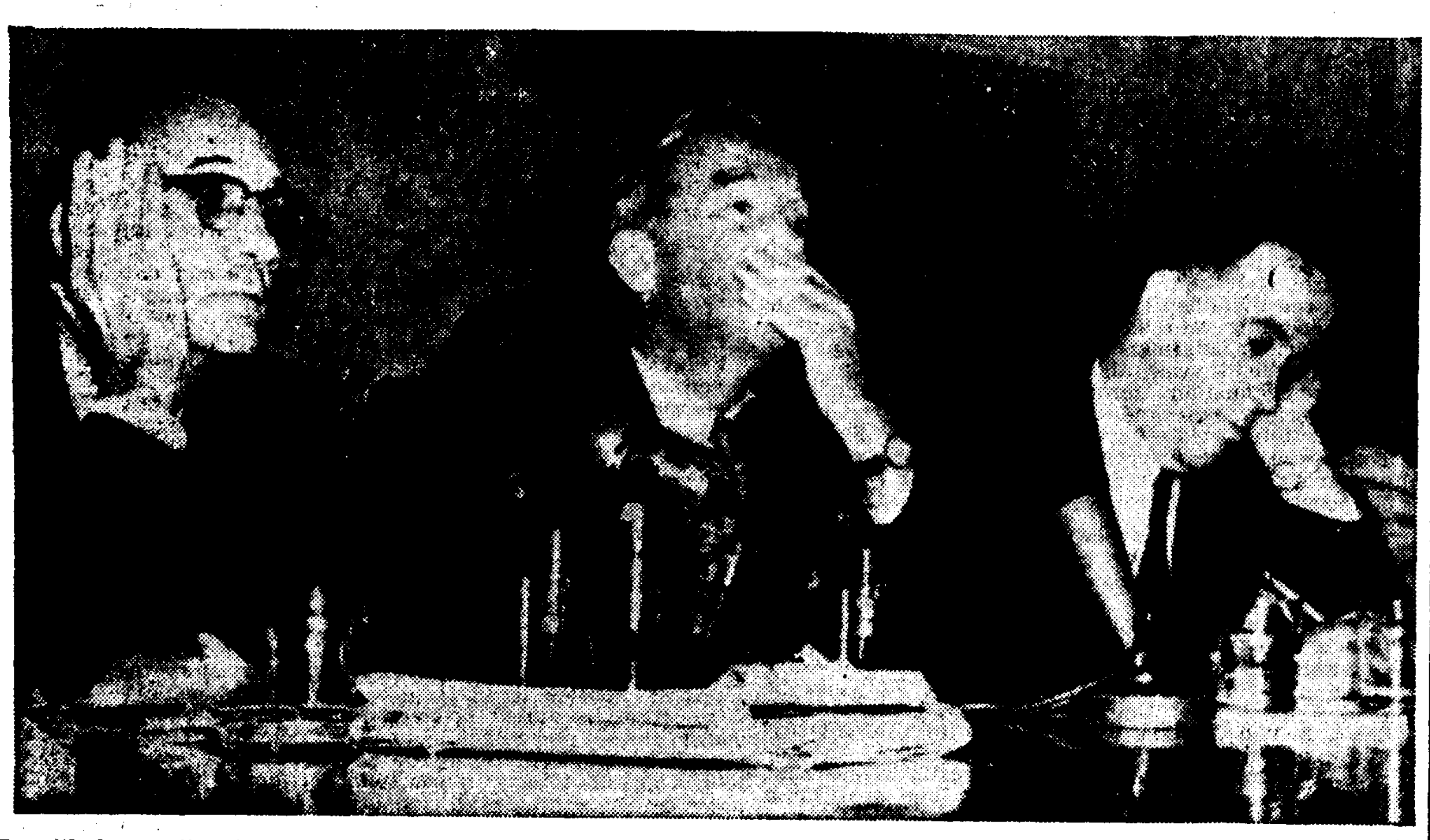
De meeste handelaren menen echter, dat de afzet te gering is voor een dergelijke specialisatie.

Van de 45.000 tot dusver geregistreerde ambtenaren in Indonesië houdt slechts één ambtenaar er vier wettige vrouwen op na, het maximum-aantal dat de Islamietische leer hem toestaat. Verder zijn er 2000 ambtenaren met drie vrouwen. Ongeveer 600 ambtenaren hebben twee echtgenoten aangewezen, die in aanmerking komen voor weduwen-pensioen.

Te veel dieven gearresteerd

Tokio. — De politie te Tokio ondervindt grote moeilijkheden om de 10.784 dieven, zakkenrollers en andere boosdoeners, die zij in de afgelopen twintig dagen gearresteerd heeft, onder te brengen. De gevangenissen van Tokio kunnen normaliter slechts 3.800 gevangenen herbergen.

Hoor geen kwaad, spreek geen kwaad, zie geen kwaad

Terwijl de partijen in het Amerikaanse conflict tussen het leger en senator McCarthy in Washington hun best doen, om een beetje spoed te maken met de verhoren, lijkt het op deze foto alsof de democratische leden van de subcommissie, die hier luisteren naar het voorlezen van de resolutie-Dirksen, een levendig voorbeeld geven van het oude gezegde, dat gewoonlijk door drie aapjes wordt uitgebeeld: „Hoor geen kwaad, spreek geen kwaad, zie geen kwaad". V. l. n. r.: Senator John McClellan uit Arkansas, senator Stuart Symington uit Missouri en senator Henry Jackson van Washington.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM (416.6 m)

17.30 Voor de keinere kinderen in het Nederlands
17.50 Gramophoonplaten.
18.05 Cumpleanos Feliz
18.15 Dinermuziek
18.45 Nieuws
18.55 Voor het slapen gaan.
19.00 Boletin di noticia.
19.30 Wat de handel biedt,
20.30 Praatje van Boelie van Leeuwen in zijn serie „Spaanse Impressies
20.35 Nederlandse volksliedjes.
21.00 De straat der zenuwstillende illusie". Een praatje door Fred Thomas over de Amsterdamse Spieghelstraat.
21.10 Ouverture-Fantasie „Romeo en Julia" van Tschaikowsky door het Concertgebouworkest o.l.v. Carlo Zecchi.
21.0 „Boeken vragen Uw aandacht"
21.45 Dansmuziek
22.15 Nieuws en sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Met de jarigen in de lucht.
19.10 Charla Católico
19.30 Hoorspel „El Gato"
19.45 Gevarierde muziek
20.00 Surinaams kwartiertje
20.15 Gevarieerd programma
21.00 Dansmuziek
22.00 Sluiting.

KELKBOOM (5.50 m)

17.30 Opening
17.33 Kinderuurtje
18.03 Muziek
18.25 Voor de jarigen
18.30 Dinermuziek
19.00 Muziek
19.45 Nieuws
20.00 Gevraagde Platen
21.30 Sluiting.

A.V.R.O.S. (19 m)

17.00 Voor onze kinderen.
17.15 Knickerbocker- programma
17.45 Voor de jarigen op de Antillen
18.00 Ernstige muziek
18.30 Keuze van de omroeper
18.45 Nieuws.
19.00 Discotheekprogramma
18.45 Voorlichting
20.00 Advertenties
20.15 Conjunto Trapicana
20.45 Nieuws
21.00 Sluiting.

Beursberichten

NEW YORKSE BEURS

New York. — Na een vaste opening werd de New Yorkse effectenbeurs gisteren onregelmatig, doch bij het verder verloop kreeg, uitgaande van de industrielen, de vaste stemming de overhand met koersstijgingen tot één punt. De markt sloot zeer prijshoudend op of rond het hoogste niveau van de dag. Aantal verhandelde fondsen 1.161; hoger 435; lager 426; onveranderd 300. Aandelenomzet 1.820.000; obligatie-omzet $ 2.830.000.

De koersen luiden:

American Tel and Tel	165 5/8
Anaconda	37 1/4
Bethlehem Steel	69 1/4
Dupont de Nemours	126 1/4
General Electric	43 3/4
General Motors	72 1/8
Int. Tel and Tel.	18 7/8
Shell Oil	48 1/2
Standard Oil of New Jersey	88 1/2
U.S. Steel	48 3/4

Angst voor niets

Paramaribo. — Een stem vol spanning wilde aan de telefoon weten: Zorgt u voor het nieuws over de Avros? (Er lag een benauwd accent op U).

Voor het buitenlands nieuws, ja, konden wij antwoorden.

Dan moet ik u juist hebben (weer dat accent.) Er is ons zo juist bericht, dat er door atoom ontploffing zoveel mollioenen doden zijn in de States. Is dat zo? De Avros heeft het omgeroepen, werd ons gemeld, en we zijn er van geschrokken en nu wilden wij weten, of het van u kwam (weer het accent).

Ja, zeiden wij, dat komt van ons, het A.N.P. heeft dat doorgegeven, maar die doden zijn nu weer allemaal gezond — het was alleen maar een oefening met het oog op mogelijkheden in de toekomst.

Ooooh, kirde de stem opgelucht, we waren allemaal zo geschrokken, ziet u (weg accent). („Het Nieuws")

Fraude bij de Surinaamse Bank

Het accountantsonderzoek op de Surinaamsche Bank heeft uitgewezen, dat de bankemployee L. zich aan fraude schuldig heeft gemaakt.

AGENDA

WEST-END

7 en 9 uur p.m. *„Paris Model"*

CINELANDIA

7 en 9 uur p.m. *„Branded"*

ROXY

7 en 9 uur p.m. *„Night and day"*

SUFFISANT THEATER

„Isle of dead" 20.00 uur.

REX

„Way of a Gaucho" 20.00 uur.

ROYAL

„Gouvernement agent versus Phantom legion." 20.00 uur.

CARIBE

„Sombrero" 20.00 uur.

APOTHEKEN

De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door *Botica Juliana*, Julianaplein 6, tel. 2400 en *Botica del Pueblo*, Breedestraat 82 (O.), *tel. 3718.*

WIT GELE KRUIS

De Nachtdienst wordt waargenomen door Zuster Veeris, Sta. Rosaweg 155, tel. 5006.

C. C. C. CLUB:
Makrofotografie 20.00 uur.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:

Telegram Afdeling:
Kantoor open 05.30 t.m. 01.30 tel. 2307
J. J. Roos 01.30 — 05.30 tel. 2137

Personeel afdeling.
Vanaf heden 12.00 t.m. Zaterdag 26 Juni 12.00 E C. de Haseth, (stad) tel. 3179.
B. g. g. nadere inlichtingen bij M. B. Lansink tel 4304 of tel. 2400

Materialen Afdeling:
H. C. Engelsman, St. Michielweg 22 tel. 4504

C. S. M.

Rederij:
P. W. K. Zuiderent tel. 2950
Scheepsagentschap:
08.00 — 23.00 kantoor tel. 2458 — 2551
18.00 — 19.00 en van 23.00 — 08.00 W. Punt. tel. 2269
Dok Afdeling
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 7.30 P. Roest tel. 3146

ASIENTO-THEATER
„Something money can't buy".
Geen kinderen beneden 16 jaar.

